

13e JAARGANG N° 9 — 12 MEI 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

MEIREGEN, MAAK DAT
IK GROETER WORD'

EUROPA'S RADIO-BURCHT

Door
Kees van Hoek

is dan ook nog in alle opzichten spiksplinter-nieuw. Een kunstcriticus beoordeelt 'n schilderij pas na de vernisage en zoo dient ook de beschrijvende journalist pas naar een gebouw om te kijken, als het kleurig in de bloemetjes en heelmaal in de was staat.

Vroeger was de Allerzielenkerk, met haar taartachtige torenspits op haar ronde kolonnade, 't decoratieve afsluitstuk van Regent Street, die hartader van het West End, Londens kunst- en vertierkwartier. Ge ziet er des avonds de heeren in rok en de jonge bohemiens op sandalen even uitblazen tusschen de pauze van de Queens Hall-concerten. Doch thans lijkt heel de kerk slechts een gigantische punaise die iemand liet vallen bij den bouw van het radio-bastion.

Het hoofdkwartier der B. B. C., gebouwd en ingericht ten koste van 6 miljoen gulden, is verleden zomer door den koning officieel geopend en onlangs geheel gereed gekomen.

Waar het tien minuten nieuws en de S.O.S. vandaan komen.

Over smaken valt nu eenmaal niet te twisten. Het gold sinds de oude Romeinen hun epicuristische gelagen hielden en 't gaat nog even sterk op in de meningsverschillen van onzen modernen tijd. Ge hebt uw voorkeur en afkeer, lezer en radio-bezitter — voor Hilversum of Toulouse, Brussel of Königswusterhausen, doch ge wilt het allen wel met mij eens zijn als ik wat ge in de wandeling „Daventry” noemt, een eerepalm uitreik.

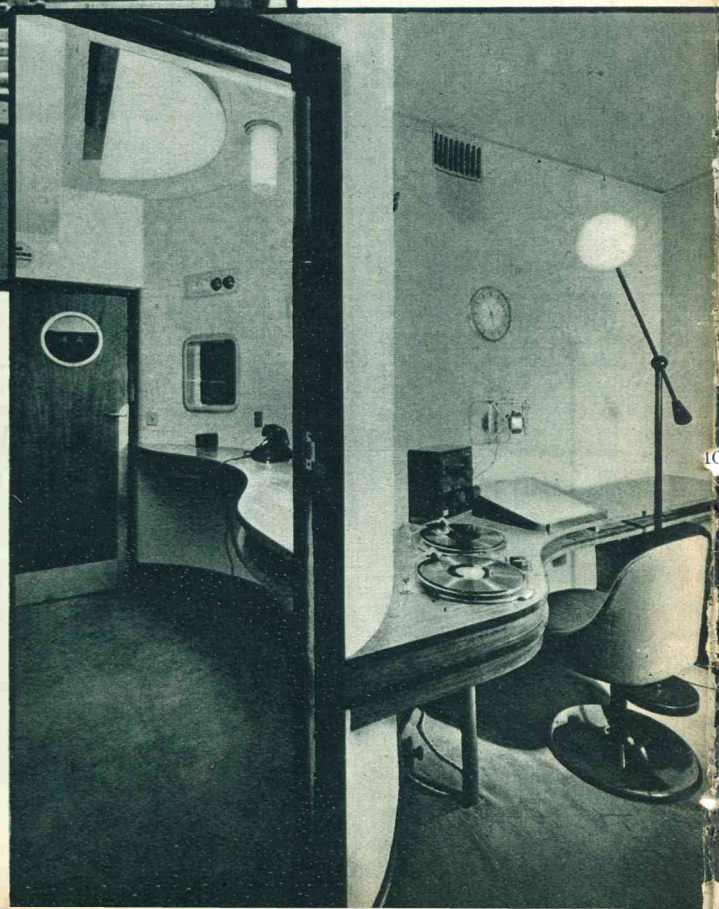
Want met Daventry bedoelt ge die eerste pioniers en oudste vrienden in den internationalen radiovolkenbond, de British Broadcasting Corporation.

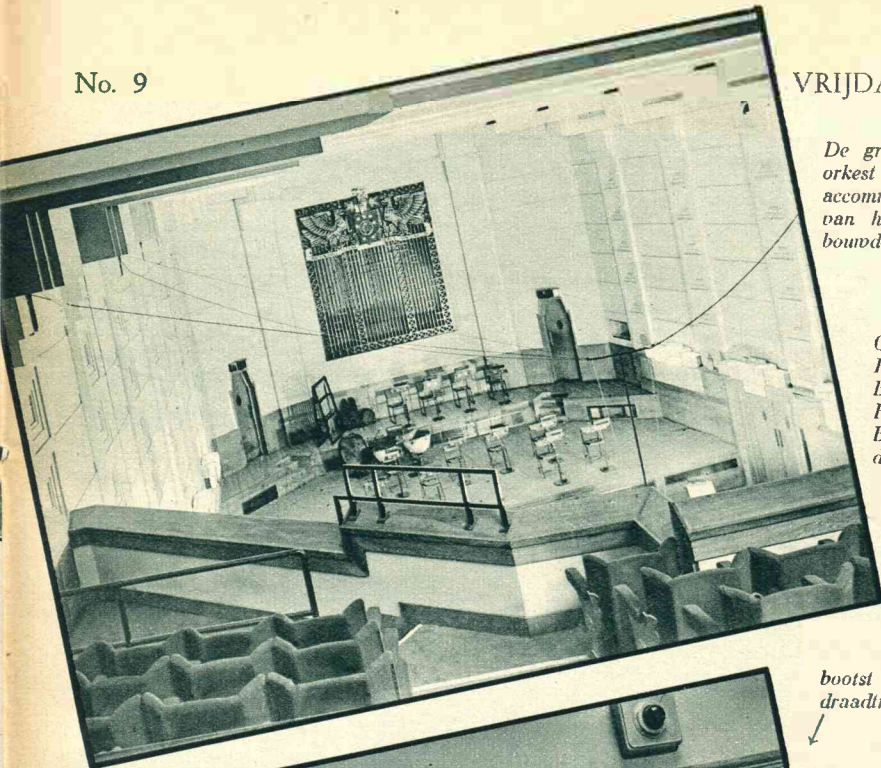
Ge kent ze vanuit den kinderschoentijd, toen ze zich op Savoy Hill geïnstalleerd hadden. Doch een voormalig flatgebouw is nu niet bepaald de geschiktste behuizing voor een zoo voorname en zoo hard groeiende organisatie als de B.B.C.

Zeven jaren heeft men gebouwd aan het nieuwe Radio Paleis, het zou niet zoo lang geduurd hebben, ware niet bij het uitgraven der fundamenteen een ondergronds stroompje ontdekt. In de ingewanden van een wereldstad kunnen zulke verrassingen nog voorkomen!

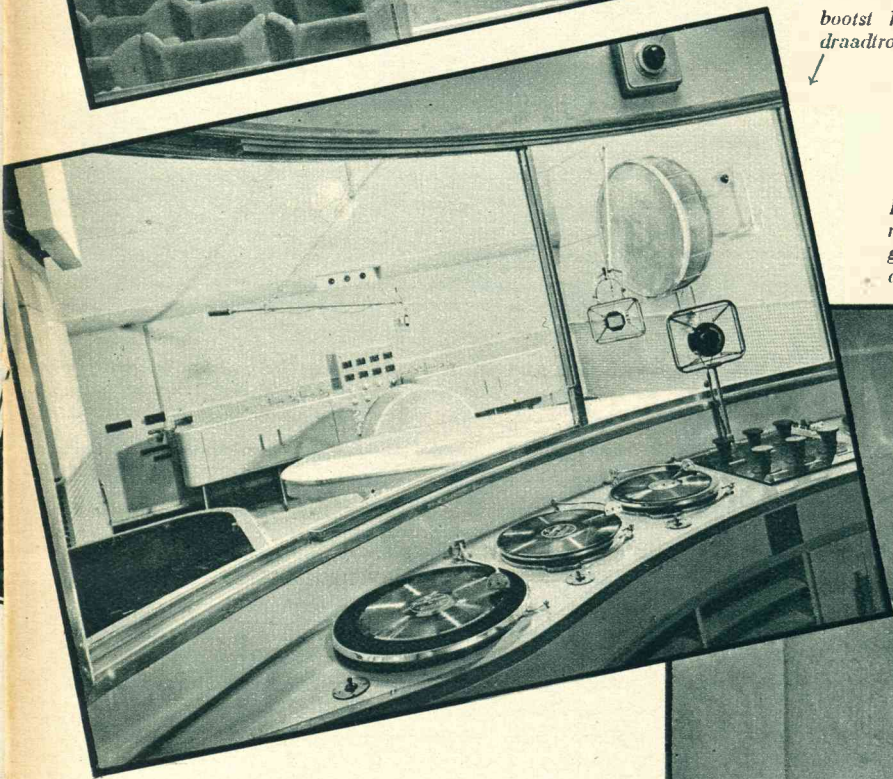
Toen in den zomer van verleden jaar de koning en koningin van Engeland „Broadcasting House” openden, was het nog niet heelmaal af. U weet zelf wel uit eigen verhuizingsmisère, hoe lang ge u soms nog aan den gootsteen wasschen moet, en hoe lang er nog bezige handen aan 't opknappen kunnen zijn, nadat ge al officieel uw nieuwe etage betrokken hebt!

'n Beschrijving van Europa's radio-burcht

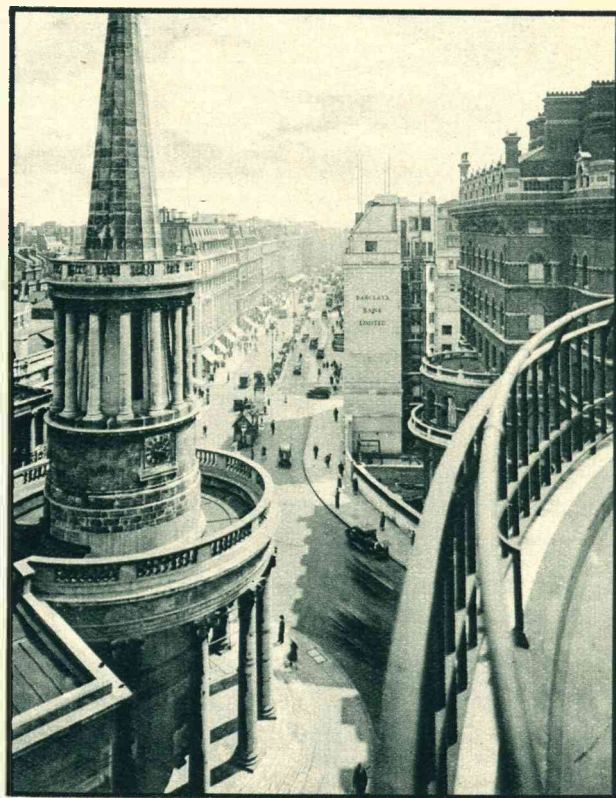

De groote muziek-studio voor een orkest van 80 man met luisteraars-accommodatie voor 700. Photo genomen van het balkon tegenover het ingebouwde orgel.

De lamaaisaus-studio, gedeeltelijk „in conserven" op gramofonplaten, gedeeltelijk door allerlei vondsten: de groote trommel bootst kanongebulder na, de ijzerdraadtrommel de branding der zee.

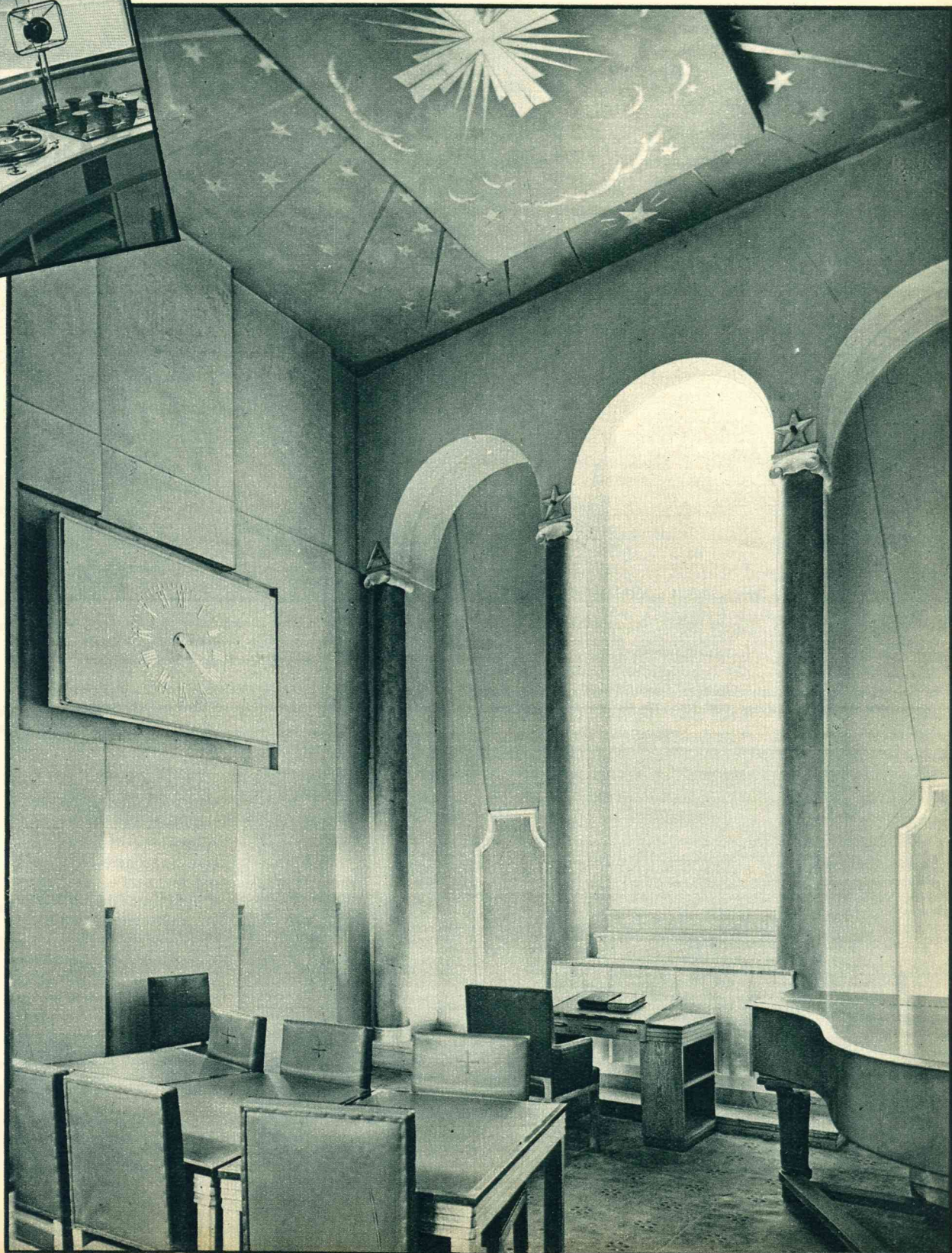
Gezicht op Londen: De Upper Regent Street, van het dak van Broadcasting House. De Queen's Hall, waarvandaan de beroemde B.B.C.-concerten uitgezonden worden, is links achter de kerk zichtbaar.

De studio der godsdienstige wijdingen of preeken. Een groot lichtend kruis verschijnt dan in de hooge nis.

Want hoog en forsch praalt het „Broadcasting House" er achter, op en over. Niet als een wolkenkrabber, al is het een der hoogste Londensche gebouwen, doch als een massief slagschip tusschen de woelige baren van het grootstedelijke verkeer. Zijn glanzende Portlandsteen schittert modern tegen de grauweheid der omliggende gebouwen en boven op zijn hoog dak, met een inkeping als een commandobrug, boren drie miniatuur Eiffeltorentjes zich de lucht in. Die torentjes beteekenen voor u Daventry: „London National", „London Regional" en hoe al die Engelsche programma's verder in het radio-jargon mogen heeten.

Van de 1200 employé's der B.B.C. (700 technische en 500 secretariele krachten) werken er niet minder dan 750 in het hoofdkwartier. De rest is verspreid over Manchester, Glasgow, Aberdeen, Belfast, Watchett, Cardiff, Swansea, Plymouth, Bournemouth, Birmingham, Newcastle: de regionale filialen van het Londensche Moederhuis.

De koning benoemt de leden van den Raad der Gouverneurs, dat wil dan zeggen de Minister-president na ruggespraak met de leiders der oppositiepartijen, en op deze wijze is er een verre, indirecte contrôle van het parlement. De kaalhoofdige Schot Sir John Reith is sinds 1923 reeds Directeur-Generaal en de groote drijfkracht der B.B.C. Vooral diens hoogontwikkeld publiek verantwoordelijkheidsgevoel heeft het goed functionneeren dezer organisatie mogelijk gemaakt. Natuurlijk wordt er critiek gehoord, men kan 't niet de heele wereld — duivel en schoonmoeder inclus — naar den zin maken zonder aan vitaliteit in te boeten, doch over 't algemeen kunnen de vertegenwoordigers der godsdienstige en politieke partijen, die hun stem in den Raad van Advies doen klinken, het wonderwel vinden. De Engelschman heeft dan ook de reputatie van ruim van opvatting te zijn, en vooral van boven alles fair play, ge-

lijke, eerlijke behandeling voor vriend en vijand, te eischen. Buiten Engeland valt er in dit opzicht nog wel wat van Albion te leren!

Als ge het gebouw binnentreedt, begint de gids u te vertellen dat de heele tent, in- en aankleding, het peuleschilletje van slechts 6 miljoen gulden kostte. Dat doet u, die ijverig uw eigen penninkske aan uw omroeporganisatie bijdraagt, wellicht wattertanden, te weten te komen, hoe men in Londen financiert.

De B.B.C. heeft het radio-monopolie. De Staat heft van elk toestel 10 shilling belasting en van de vijf miljoen toestellen thans in Engeland geregistreerd krijgt deze op die wijze per jaar 21 miljoen pond binnen. Daarvan houdt de schatkist 1 miljoen pond en het grootste part komt dus onmiddellijk de B.B.C. ten goede. Doch deze weet — daarnaast — bovendien nog een aardige penny te slaan uit de exploitatie harer drie weekbladen: de „Radio Times” (met haar oplage van 2 miljoen exemplaren), „World Radio” (voor de buitenlandse programma's) en de „Listener” (waarin de voornaamste causerieën, lezingen en redevoeringen herdrukt worden) brengen te zamen £ 160.000 schoon winst per jaar in en het ad 2 sh. verkochte jaarboekje leverde £ 10.000 winst op.

Geen wonder dat de B.B.C.-kiosk een belangrijke plaats inneemt in de enorme marmeren vestibule, waar een monumentale latijnsche dedicatie: „dezen tempel der kunst en muziek den Almachtigen God” toewijdt.

Reeksen liften schieten u drie verdiepingen naar beneden of acht naar boven. In de ingewanden van den B.B.C.-burcht is een enorme machinekamer geconstrueerd, welke door heel het gebouw voor warmte, licht en lucht zorgt. Alleen de kantoren aan den buitenmuur grenzende hebben namelijk ramen. Om elke vibratie te ontgaan doet de binnengordel het met kunstlicht en kunstlucht.

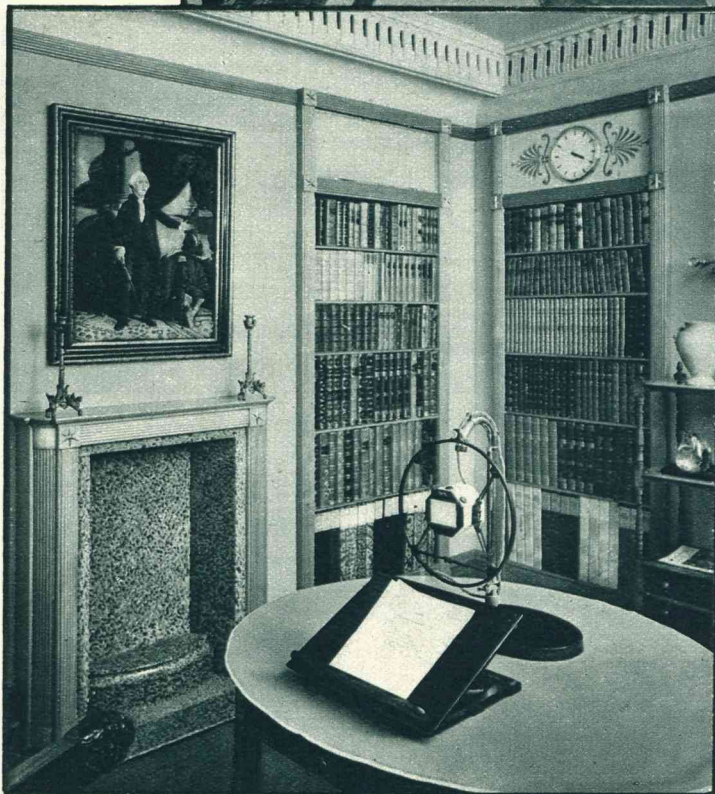
Ik schrijf binnengordel, want een plattegrond der etages ziet er in ringen uit als een doorgesneden kastanje.

De gangen in deze moderne Ark lijken ruime scheepsdekken. De kleed-, badkamers en salons der artisten, musici en medewerkers doen u en in ligging en in hun stijlvolle inrichtingen aan boord van een „Anversville” of „Statendam” wanen. Achter de ramen in de salons lokt de volle, doch kunstmatige dag der vestibules en gangen.

Want alles is hier op „atmosfeer” ingesteld: in de studio waar de Morgenwijding wordt uitgesproken schittert een lichtend kruis in een hooge nis. De studio der lezingen heeft al het uiterlijk van een privé-werkvertrek, met boekenruggen tegen de wanden geplakt, vuur in den open haard en met schemerlamp compleet. Geen planken- of ruimtevrees voor den spreker, het lijkt een repetitie in zijn eigen werkkamer.

De controle-zaal, ter verzwakking of versterking der uitzendingen.

De lezingen en causerieën worden in een studio gehouden, die geheel den stijl van een privé-werkvertrek heeft gekregen. De boeken zijn slechts opgeplakte ruggen doch de klok is echt.

Zoo ook wordt den artisten de suggestie geboden „gewoon” op te treden: er is publiek in de stalleen op het balkon, er zijn al de requisieten van een modern theater, tot op de voetlichten toe. Alleen groote, kunstmatige Paascheieren hangen in de zaal: de traits-d'union met de miljoenen en miljoenen luistervinken over de heele wereld. De groote muziekstudio heeft een orkestruimte voor 80 spelenden en boven het ingebouwde orgel staat trots het devies der B. B. C. onder haar

Salon waar de persvertegenwoordigers de uitzendingen kunnen volgen en hun artikelen schrijven.

koninklijk wapen geschreven: „Nation Shall Speak Peace Unto Nation” — de naties moeten elkaar een vredesboodschap brengen.

In de „lawaai-studio” worden u de zotste instrumenten getoond: ijzeren platen produceeren het gerommel van den donder; een groote trommel zorgt voor kanonnen-bombardement; een kleine daarentegen bootst de branding der zee na. Met kraantjes en tafels maakt men alle geluiden na — voor zoover die al niet „in conserven” op grammofoonplaten bestaan — van het verdrinken van een man; van een spoorwegongeluk.

Een soort commandobrug is over verschillende studio's gebouwd; van daaruit leidt men de vertolking van bijv. een radio-drama: in een studio de zangers, in de andere de spelers, de musici in een derde en het lawaai-effect in z'n eigen laboratorium.

Langs de technische zalen werd ik tenslotte naar boven gevoerd; van dezen wolkenkrabber uit geniet men een wondermooi gezicht over Londen, het Regent's Park ligt als een weelderig juweel aan onze voeten, veertien mijlen verder brandt de zon op de glazen daken van Crystal Palace.

En hier vertelde mijn begeleider mij de jongste anecdote over „Broadcasting House”. Toen de bouw nog in vollen gang was, dwaalde er een twintigtal katten rond. Die hofhouding schijnt zoo de gewoonte van Engelsche metselaars en timmerlieden te zijn. Twee bleven er over, toen de B.B.C. er introk, een ging 's avonds in den oven slapen en ontwaakte den volgenden ochtend als een hoopje asch. Doch één ontsnapte maandenlang, enkel nu en dan had men een bliksemachtigen glans van Jemima.

Wat er in Jemima's brein rondspookte, of zij naijverig was op het filmsucces van Rin-Tin-Tin of een S.O.S. aan haar vroegeren meester, den bouwer, wilde richten, een der avonden, in de groote muziekstudio, toen de announcer aankondigde: „U gaat nu hooren...” klonk een dramatisch duidelijk „M i a a u w” en onmiddellijk daarna verdween 'n dikke zwarte staart achter 't balkon.

Dien avond is een georganiseerde drijfjacht op Jemima gemaakt, den volgenden ochtend bracht de post honderden brieven van meedoogende dierenliefhebbers, die haar een home aanboden. En in een taxi, op den schoot van een der snoezige typiste-tantes heeft de kat met het grootste auditorium ter wereld „Broadcasting House” verlaten, om haar voorstellingen voortaan in beperkter kring van de daken op de tuinmuren eener Londensche voorstad te geven!

Londen, voorjaar 1933.

Hokken met Angora konijnen, zooals men ze in fokkerijen op het Engelsche platteland aantreft.

Een zeldzaam mooi exemplaar. →

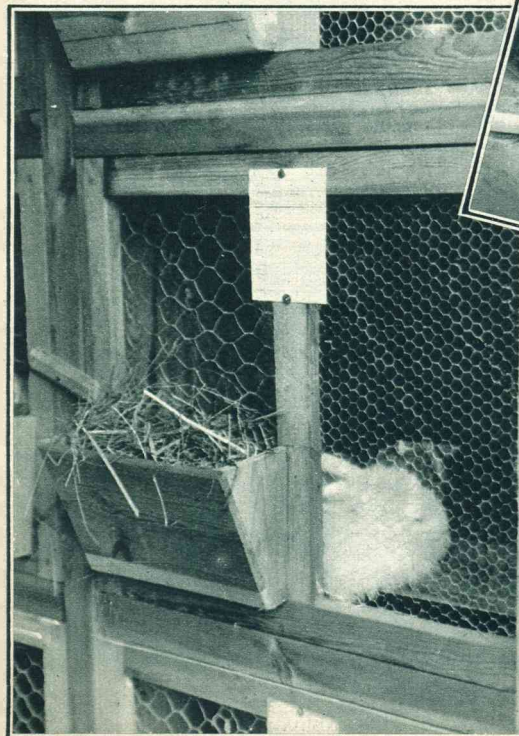
ANGORA KONIJNEN

Naast de Angora poes kent men het Angora konijn. Waar het laatste dier zijn vaderland heeft, heeft men tot op heden niet nauwkeurig kunnen vaststellen, al zou de naam een Turksche afkomst doen vermoeden. Het Angora konijn wordt voornamelijk in Engeland gefokt en is zeer kostbaar, daar zijn vacht tegen hoge prijzen wordt verkocht.

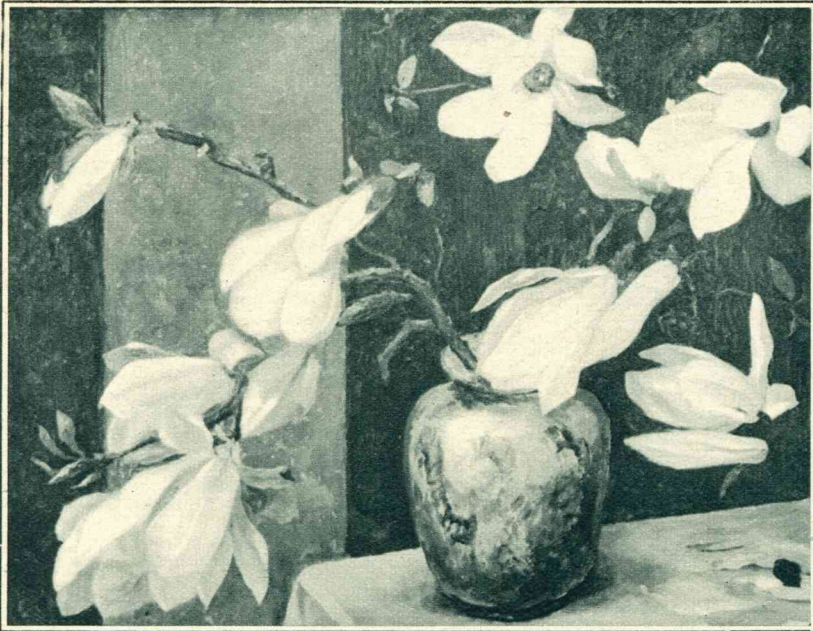
Het voedsel der dieren wordt iederen dag gemengd.

„Angelie Lord” een kostbaar fokkonijn. →

’n Ruif met stroo is voor ieder hok aangebracht.

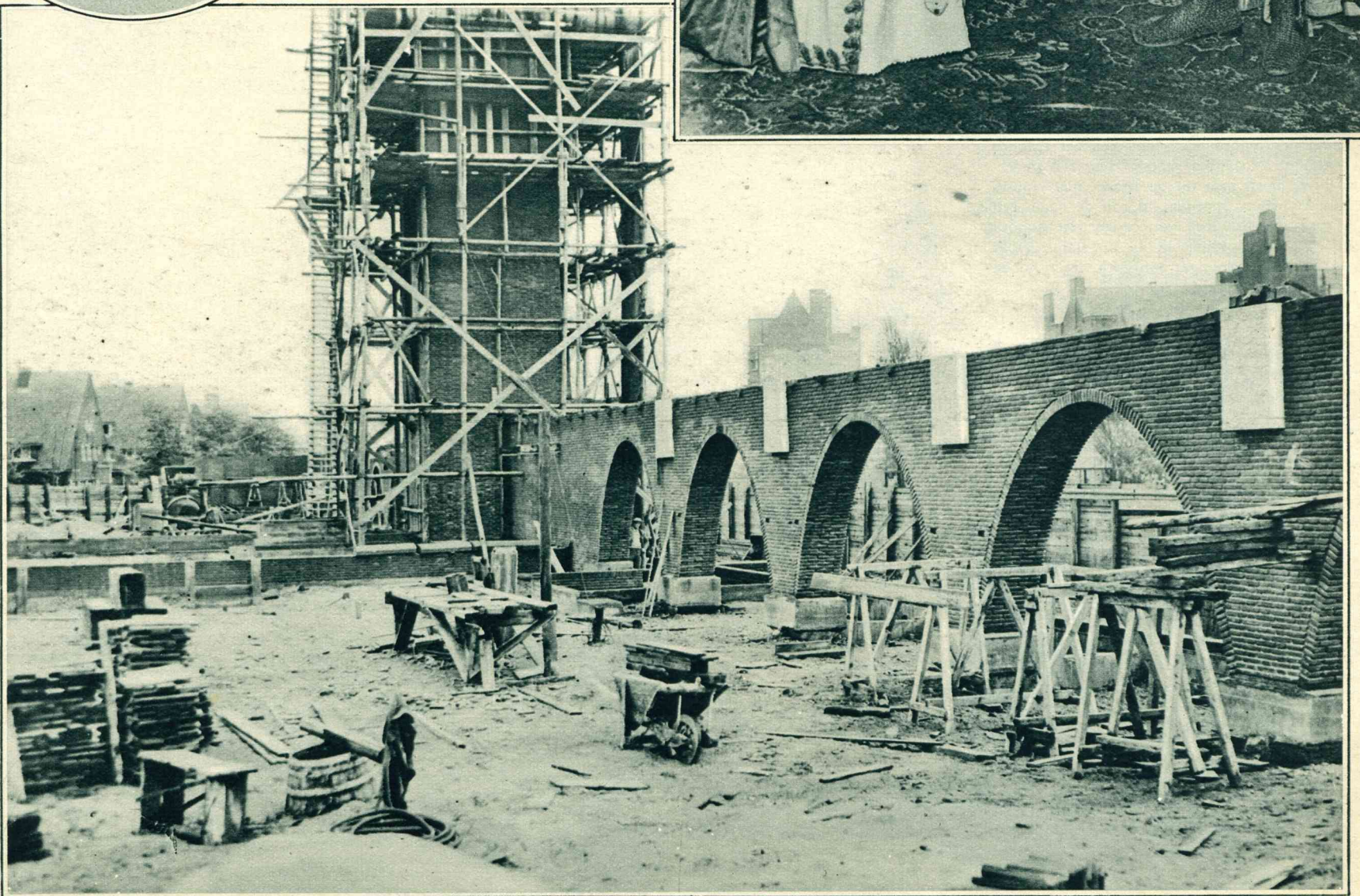
In het Stedelijk Museum wordt op het oogenblik een tentoonstelling door de schildersvereniging St. Lucas gehouden. De inzending „Magnolia" van Jan Visser.

UIT DE HOOFDSTAD

Ten gevolge van de demping der Vijzelgracht wordt ook de Hoogere Burgerschool op den hoek van de Weteringschans afgebroken. Een kijkje op de sloopingswerkzaamheden.

De „Vereenigde Zomerspelers" gaven in Carré een opvoering van „Genoveva van Brabant" naar het bekende werk van Stijn Streuvels. Een scène met Adolf Hamburger en Greta Schoonenberg.

De bouw van het Generaal van Heutsz-monument aan het Olympiaplein vordert goed.

De „revisor” moet verwend worden en daarom krijgt hij bij zijn uitgebreid ontbijt zelfs een lampetkan vol thee.

DE REVISOR

De burgemeester Szöke snapt van alles niets.

Maar de dochter van den burgemeester begrijpt alles, als zij de tasch van den controleur naziet, en er slechts artikelen in vindt, die de jonge man als reiziger noodig heeft.

Het Moskouer Künstler Theater heeft dit Russische stuk van Gogol, het vorige jaar in ons land, in de oorspronkelijke taal gespeeld en hoewel slechts weinigen het verstonden, konden toch allen het begrijpen. Verschillende films en tooneelstukken hebben hetzelfde thema als onderwerp gekozen en zij hebben alle een grooter of kleiner succes kunnen boeken. Voor de City-film EINE STADT STEHT KOPF, met Hermann Thimig, Szöke Szakall en Jenny Jugo, heeft men eveneens Gogol's stuk in groote lijnen gevolgd en hier en daar ten dienste van het publiek het gegeven nog wat uitgebreid. Eerstgenoemde speelt thans den pseudo-inspecteur, die de financiën der stad aan een onderzoek komt onderwerpen, terwijl Szöke Szakall de goedige burgemeester is, die er geen notie van heeft, dat zijn ambtenaren de gemeente aan alle kanten bestelen. De tweedehands-revisor weet echter te juister tijd alle euvelen te herstellen, zoodat de onverwacht aangekomen echte inspecteur een volkomen in orde zijnde administratie aantreft. Aan het einde vindt natuurlijk het gebruikelijke huwelijk plaats, in dit geval tusschen de dochter van den burgemeester en den niet-officieelen controleur.

De dochter heeft „hooge” aspiraties.

Het onderaardsche Meer

DE BARBAROSSAGROT IN HET DUITSCHE KYFFHÄUSERGEBERGTE

De Stem des Bloeds

door

ALPHONSE DEAUVILLE

Het woeste gezang van de negers vervulde den zwoelen Afrikaanschen nacht met onheilspekkende geluiden. Honoré Dutil luisterde ernaar met saamgenepen lippen. Het dorp der Senegaleezen lag bijna een kwartier gaans van het gebouw der Factory af, doch de rauwe kreten drongen duidelijk tot hier door.

François Sellier, de factoryhouder van de overzijde van de Gambia, die op bezoek was, keek zijn collega bezorgd aan.

„Die vervloekte brandewijn, dat loopt mis vandaag of morgen,” sprak hij ongerust.

Dutil knikte. „Wellicht eerder dan we verwachten, mon ami. Er is den laatsten tijd geen huis meer met die kerels te houden. Ik ben ervan overtuigd, dat ze een voorwendsel zoeken om herrie te schoppen. En als de bom barst, zal je eens wat beleven.”

Sellier schommelde zich zenuwachtig in zijn stoel. „Waarom vraag je eigenlijk geen hulp in Dakar of Bathurst?”

Dutil haalde de schouders op. „Dat is nuttelooze moeite, brave jongen. Het Fransche gouvernement dankt ervoor om in te grijpen zolang er niets is gebeurd. Het bemoeit zich pas met de zaken als het te laat is. Je bent hier pas, maar je zult het nog wel ervaren. Eerst als er een moord is gepleegd op een factoryhouder of wanneer er een factory afgeloopen is, laat het gouvernement zijn passieve houding varen. Dan stuurt het een detachement kolonials, laat een paar raddraaiers gevangen nemen en laat het voor de rest bij het oude. Dat wil zeggen dat de factoryhouder zijn zaakjes zelf maar moet zien op te knappen.”

„Het is allesbehalve bemoeidigend wat je me daar vertelt,” merkte Sellier bezorgd op.

Dutil schudde even het hoofd. „Trek je er niets van aan, mijn waarde. Jij hebt geen last aan den overkant. Poelah-negers zijn zachtzinnige engelen bij Senegaleezen vergeleken. Dat volkje van jou zit de onderdanigheid nog in het bloed van vele eeuwen onderdrukking. Kijk hen maar eens in de oogen. Er ligt de onderworpenheid in van een hond.”

Peinzend bleef hij even luisteren naar de doffe slagen van de tam-tam.

„Volop feest,” ging hij voort. „Brandewijn, muziek en dans. Jenever is de vloek voor dat volk, het gouvernement moest den invoer verbieden.”

„Waarom gebeurt dat niet?” vroeg Sellier.

Dutil lachte hoonend. „Frankrijk is zijn edelen zwarten zonen veel dank verschuldigd. Die duivels hebben den oorlog mee helpen winnen. Uit dankbaarheid heeft het gouvernement hen gelijk gesteld met Europeanen. Sindsdien bestaan er geen arroganter wezens dan Senegaleezen. Verkort alsjeblief niet het minste van hun rechten, want dan kan je er zeker van zijn dat er over een week in de Kamer geïnterpelleerd wordt over onderdrukking van Fransche kleurlingen.”

Hij zweeg plotseling. In de nabijheid klonk licht gerucht. Een bescheiden tikje op de deur deed hem even het hoofd omwenden.

„Ja,” riep hij norsch.

Er trad een zestienjarige meisje binnen. Zij had een goed geproportioneerde gestalte en een vrij mooi, crêmekleurig gelaat. Die kleur en de ietwat te breede neus verrieden een gemengde afkomst. Haar ondoordringelijk zwarte oogen bleven met een uitdrukking van eerbiedige onderdanigheid op Dutil rusten.

„Ijswater, msieu,” zei ze in vloeiend Fransch.

„Dank je, zet maar neer, Aïsjato,” antwoordde de factoryhouder. Zijn stem had een bepaald vriendelijken klank en toen het meisje het vertrek verliet keek hij haar peinzend na.

Sellier vulde de glazen en gedurende eenige oogenblikken bleef het stil. Maar het zwijgen was gevuld met onrustige gedachten.

„Apropos, ik heb je wat te vragen, Sellier,” hernam Dutil plotseling.

De ander schrok op en verschoof zich onrustig op zijn stoel.

„Vraag wat je wil,” sprak hij met een stem, die hij niet geheel in bedwang had.

Dutil aarzelde even, maar met een resolute handbeweging zette hij zijn gewefel opzij.

„Je bent nu negen maanden in Senegal, heb je al eens aan je toekomst gedacht?”

„Aan mijn toekomst, hoe bedoel je?” vroeg Sellier verbaasd.

Dutil maakte een ongeduldige beweging met het hoofd. „Ik bedoel dit,” vervolgde hij snel. „Je bent nog jong, zes en twintig jaar. Het leven in de tropen is zeer moeilijk voor een man alleen. Heb je er nooit aan gedacht een vrouw te nemen?”

François Sellier werd vuurrood. Hij kuchte even en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op tafel.

„Om eerlijk voor de waarheid uit te komen moet ik zeggen, dat ik er eerst de laatste twee maanden aan heb gedacht,” bekende hij zonder omwegen.

Dutil knikte. „Ik weet het, Aïsjato, nietwaar?” sprak hij glimlachend.

Sellier stons plotseling op, doch ging terstond weer zitten. „Aïsjato... hoe weet je... waarom denk je?...” begon hij stotterend.

Dutil grinnikte. „Ik vermoed dat je veelvuldige bezoeken niet uitsluitend worden gebracht uit belangstelling voor mij,” antwoordde hij. „Ik ben vijftig jaar oud en ik ben al meer dan eens verliefd geweest, begrijp je? En je oogen spreken een taal, die ik dekselsch goed versta. Zeg maar niet dat ik misgeraden heb.”

De luchtige toon en het gemak waarmee hij over zoo'n netelige kwestie sprak, gaven Sellier den moed voor de waarheid uit te komen.

„Je hebt het bij het rechte eind, Dutil, maar...”

Hij brak den zin plotseling af.

„Welnu, ga door, maar...” drong Dutil ongeduldig aan.

„Maar ik ken jouw plannen niet met Aïsjato,” vulde Sellier met eenige verlegenheid aan.

„Hoe bedoel je dat?”

„Ik... ik dacht dat je misschien zelf...”

Weer brak hij den zin zenuwachtig af. Over Dutil's gelaat gleed een vluchtige glimlach.

„Neen, je hebt je vergist,” antwoordde hij haastig. „Maar nu wil ik je nog iets anders vragen, Sellier. Wat zijn jouw plannen met Aïsjato? Een meisje in deze streken laat zich gemakkelijk vinden voor een verbintenis met een Europeaan. Ik geloof tenminste niet dat het je veel moeite zal kosten haar te winnen. Het ligt er nu maar aan welk soort verbintenis je op het oog hebt. Een inlandsch huwelijk voor den Basra mist in Frankrijk rechtskracht.” Een deftig handgebaar onderbrak hem.

„Laat ik eerlijk zijn,” antwoordde Sellier haastig. „Ik ben bereid haar te trouwen voor den ambtenaar van het gouvernement. Dan is haar positie gelijk aan die van Europeesche gehuwde vrouwen.”

Dutil knikte. Hij stond plotseling op en liep naar de deur. Hij overtuigde zich dat er niemand in de gang was en ging weer zitten.

„Ik zal je een geheim vertellen, Sellier,” hernam hij. „Alleen op voorwaarde echter dat je erover zwijgt. Je kunt me die belofte gerust geven, want zij is van belang voor je plannen met Aïsjato.”

Sellier keek hem verbaasd aan. „Het spreekt vanzelf dat ik zwijg als je me erom verzoekt,” antwoordde hij.

Dutil knikte hem voldaan toe. „Mijn geheim laat zich in een paar woorden verklaren, Sellier: Aïsjato is mijn dochter.”

Sellier sprong verrast op. „Je dochter?” vroeg hij verbijsterd.

„Mijn dochter, juist. Maar niemand hier weet het, ook zij zelf niet.”

De ander keek hem verbluft aan. „Weet Aïsjato niet dat zij...”

„Neen,” viel Dutil hem ongeduldig in de rede. „Ga alsjeblief zitten, dan zal ik je de geschiedenis vertellen.”

Sellier ging zitten en Dutil hernam: „Aïsjato is geboren in Bautsi aan de Dzobe. Ik was er mijnopzichter. Haar moeder was een halfbloed. Wij hadden een inlandsch huwelijk gesloten, omdat ik vrij wilde zijn van verplichtingen als ik naar Europa terugkeerde. Zij stierf bij Aïsjato's geboorte. Ik besteedde het kind bij de zendeling uit en toen ik tien jaar geleden hier naar de kust kwam, zond ik het naar Dakar. Daar is haar opvoeding voltooid. Een jaar geleden liet ik haar hierheen komen. Zij heeft er geen vermoeden van, dat ik haar vader ben, want zij draagt den naam van haar moeder.”

Dutil dronk even van zijn ijswater. Met haastige stem ging hij voort: „Volgend jaar keer ik naar Frankrijk terug. Het was mijn plan haar in Dakar aan een betrekking te helpen als gouvernante. Ik heb een kapitaaltje van honderdduizend francs op haar vastgezet, zoodat zij dus niet onverzorgd achterblijft. Nu komt de zaak echter anders te staan. Als jullie trouwen kan ik volkomen gerust zijn voor haar toekomst. Ik heb je gadegeslagen in je werk en je karakter bestudeerd. 'k Houd je voor een flinken kerel met een gaaf hart. Ik vertrouw het meisje aan niemand liever toe dan aan jou.”

Hij zweeg en keek den ander even aan. Sellier had hem verbaasd aangehoord. Hoewel hij een nieuweling was, kende hij de verhoudingen in de Tropen vrij goed. Maar een zoo vreemde geschiedenis had hij nog nooit gehoord.

„Waarom heb je haar niet verteld dat je haar vader was, Dutil?” vroeg hij eindelijk. „Daar stak toch geen kwaad in?”

Dutil maakte een wrevelig gebaar. „Een zwakte van me. Als ik naar Europa terugkeer, wil ik geen halfbloed meeslepen. Daarom gaf ik me overal uit voor een vriend van haar vader. Later heb ik er wel eens spijt van gehad, maar het feit ligt er nu eenmaal. Ik heb op onbekrompen wijze voor haar toekomst gezorgd, en ik meen dat ik mijn plicht heb gedaan. Heel veel andere Europeanen zouden minder scrupuleus zijn geweest.”

Sellier twijfelde. „Misschien, ik geef toe dat er hier eigenaardige opvattingen daaromtrent bestaan. Maar dat iemand zijn eigen bloed verloochende en de stem des bloeds het zwijgen oplegde, heb ik toch nooit kunnen denken.”

Dutil begon schril te lachen. „Wat is dat voor onzin, m'n waarde? De stem des bloeds, 't klinkt geweldig theatraal. Larie! Ik ben het meisje genegen, maar daarmee uit. Een inniger gevoel ken ik niet voor haar. Je moet rekenen dat haar moeder een halfbloed was en dat zij... hm, nu ja, een kind is uit een inlandsch huwelijk, dat door de Fransche wet niet erkend wordt. De stem des bloeds... haha, je vat de zaak wel van den tragischen kant op, moet ik zeggen.”

Sellier zweeg en Dutil vervolgde: „Apropos, je weet wat ik denk van de onderneming. Vandaag of morgen barst de bom. Aïsjato is hier niet veilig. Daarom wou ik je verzoeken haar morgen te komen halen. Bij jou is alles rustig, hier niet. Stel haar onder de hoede van je huishoudster, de oude Nguno is in alle opzichten te vertrouwen. Jullie hebben dan bovendien gelegenheid elkander wat nader te leeren kennen.”

Het voorstel werd Sellier uit het hart gegrepen. „Afgesproken!” zei hij verheugd. „In ruil voor je medewerking beloof ik je, zoo goed voor haar te zijn als ik kan. Als we later...”

„Laten we over later niet spreken, het tegenwoordige baart me al zorgen genoeg,” sneed Dutil hem af.

Hij wierp een blik op zijn horloge en stond op. „'t Is bijna twaalf uur, die dronken kerels maken het weer laat vanavond. Kom, het wordt voor jou tijd naar den overkant te gaan.”

Samen verlieten zij de factory. Vanuit het dorp klonk nog steeds een helsch rumoer van tam-tams en schreeuwende stemmen. Dutil liep vlug naar den oever en sprong in een kano.

„Kom, ik ga even mee naar den overkant,” sprak hij, de pagaai ter hand nemend. Met een krachtigen slag zond hij de kano in den stroom. Het was een donkere nacht, maar hij wist precies waar hij het kleine steigertje moest zoeken. Een kwartier lang pagaaide hij zwijgend voor, kort en stotend ademhalend.

Dicht bij den anderen oever klonk een geplons in het water. Sellier ontstak zijn zaklantaarn en bescheen er den omtrek mee. Links en rechts doken haastig eenige kaaimannen de diepte in. Een bleef er lui liggen en keerde brutaal zijn wijsgeopenden bek naar hen toe.

Sellier schoot er tweemaal zijn revolver in af. De afschuwelijke platte kop verdween bliksemsnel in het water.

„Een aangenaam souper,” grinnikte Dutil.

„Daar zal hij vannacht last van krijgen,” lachte Sellier.

Dutil pagaaide op het steigertje toe. Sellier sprong vlug uit de kano en reikte den ander de hand.

„Merci en wel te rusten, Dutil.”

„Wel te rusten, tot morgen,” antwoordde Dutil. Hij stiet de kano af en keek den ander even na. „Een flinke kerel,” mompelde hij en met een laatste blik op de donkere omtrekken van het factorygebouw aan den oever pagaaide hij krachtig terug.

Aan den anderen kant kwam het rumoer langzamerhand tot bedaren. In de keuken van de factory brandde nog licht. Dutil ging er heen en vond er zijn oude huishoudster en Aïsjato. Hij knikte het meisje vriendelijk toe.

„Nog niet gaan slapen, Aïsjato?”

„Neen, msieu, het is zoo rumoerig in het dorp, dat ik toch niet slapen kan,” gaf het meisje ten antwoord.

Dutil was blij dat zij zelf hem een aanleiding gaf om over haar vertrek te spreken. „Je hebt gelijk, 't is hier den laatsten tijd wat onrustig. Aan den overkant bij msieu Sellier is het zoo rumoerig niet.”

Hij zag Aïsjato licht blozen toen hij den naam van zijn vriend noemde en glimlachend ging hij voort: „Ik heb met msieu Sellier afgesproken, dat je morgen voor een paar weken naar den overkant gaat. De oude Nguno heeft hulp nodig en ik dacht dat je er wel niets op tegen zou hebben haar gezelschap te houden. Morgen komt msieu Sellier je halen, wil je dan zorgen gereed te zijn?”

Het meisje bloosde nog sterker.

„Ja, msieu,” gaf zij fluisterend ten antwoord.

Dutil ging glimlachend heen. Hij vermoedde dat Aïsjato zijn toelag begrepen had en niets was hem aangenamer. Het bespaarde hem pijnlijke uitleggingen of toespelingen. Sellier zou de rest wel doen, hij was er juist de man voor om een meisje te boeien. Tevreden ging hij naar bed en een kwartier later lag de heele factory in onbeweeglijke rust onder den Afrikaanschen hemel uitgestrekt.

* * *

Dutil's vrees dat de Senegaleezen van de factory in opstand zouden komen, scheen niet te zullen worden bewaarheid. Er verstreken twee maanden, doch er gebeurde niets.

Wel waren de negers brutaal en rumoerig, maar daaraan was Dutil gewend geraakt. Aïsjato was nog altijd aan de overzijde. Hij had haar eenige malen bezocht en tot zijn genoegen bemerkte dat alles naar wensch ging. Weliswaar hield Aïsjato tegenover Sellier een zekere terughouding in acht, maar Dutil was overtuigd dat dit uitsluitend lag aan het feit dat zij de eerlijke bedoelingen van den jongeman nog niet kende.

Op zekeren avond zat Dutil in de galerij van het factorygebouw. Droomend staaide hij over de pepervelden uit. In het Senegaleezendorp ging het weer helsch toe, de tam-tams zwegen geen oogeblik en het gekrijsch was niet van de lucht.

Naast hem dook plotseling een schaduw op. Instinctmatig greep hij naar zijn revolver. De beweging lokte een hoonend gelach uit.

„Laat dat speelgoed zitten, msieu, u staat niet tegenover een Boehe,” klonk het grinnikend.

Dutil stond op. Tegenover hem stond een reusachtige neger. Hij was gekleed in een afgedankt wit pak en had een tropenhelm op. Hij had twee jaar in den oorlog gediend en aan een neusverwonding zijn bevordering tot sergeant te danken gehad. De man was de ergste raddraaier van de factory

en hij oefende op zijn kornuiten een schier onbegrensden invloed uit.

„Wat kom je doen?” vroeg Dutil onvriendelijk.

„Voorschot vragen, msieu,” antwoordde de ander laconiek.

„Daar is het hier de plaats niet voor, dat kan je morgen op het veld doen als ik je werk heb gezien,” gaf Dutil beslist ten antwoord.

„Ik kom voorschot vragen, msieu,” herhaalde de Senegalees onverstoort. „Morgen heb ik er niets aan, ik wil het nu hebben.”

Dutil dacht er niet aan zich de wet te laten stellen. Hij behandelde de negers altijd humaan, maar hij bleef onder alle omstandigheden de baas.

„Verwijder je!” sprak hij gebiedend. „Die toon past je niet tegenover den baas. Maak dat je wegkomt en laat je hier nooit meer zien als ik je niet roep.”

Zijn gebiedende houding maakt indruk op den Senegalees. Zonder een woord te spreken verdween hij in de pepervelden. Maar nauwelijks honderd meter van het factorygebouw af begon hij smadelijk te lachen. Dutil hoorde het en was op zijn hoede. Hij ontstak het licht op het erf en ging in de schaduwen van de voorgalerij zitten.

Zijn vrees scheen ongegrond. Het schot dat hij verwachtte bleef uit. Wel hoorde hij tien minuten later het rumoer in het Senegaleezendorp aanzwellen tot een helsch geschreeuw. Het deed hem even huiveren. Hij bezat een groote dosis persoonlijke moed, maar hij wist dat hij het tegen een overval zou moeten afleggen.

Dutil had het eenmaal meegemaakt dat een factory „afgelopen” werd. De baas werd gemarteld en levend in stukken gescheurd. De gebouwen en de katoenvelden werden in brand gestoken. Persoonlijke moed en zedelijk overwicht stonden machteloos tegenover zoo'n razernij. Alleen het gezonde verstand van de negers zelf kon remmend werken. Maar de vrees voor straf zat er niet diep in. Senegaleezen verhieven zich op hun uitverkoren positie; zij waren de redders van Frankrijk en van de Beschaving. Militaire herinneringsfeesten en politieke redevoeringen hadden hun verdiensten wel wat erg hoog verheven. En vroeg of laat moest zich dat wreken....

Dutil nam voor hij ter ruste ging zijn maatregelen. Hij sloot alle deuren en barricadeerde zijn slaapkamer. Zijn revolver en geweer legde hij naast zich in bed. En nog was hij niet volkomen rustig. Hij kreeg er een voorgevoel van dat de bom in den komenden nacht zou barsten en dat man noch macht de explosie zou kunnen voorkomen.

Aan vluchten dacht hij zelfs niet. De vlucht kon trouwens geen uitkomst geven. Het ging hier om zijn autoriteit en alleen door driest tegen een aanvallend optreden in te gaan kon hij zijn gezag redden.

Het schreeuwen en krijschen bleef in de verte aanhouden. De tam-tams roffelden en op de buffelhorens werden gillende geluiden uitgestooten. Maar het vreesaanjagend rumoer verdreef toch niet den slaap. Een half uur nadat hij zich op zijn bed had gelegd sloten zich zijn oogen en was alle vrees voor gevaar het zwijgen opgelegd.

* * *

Dutil werd wakker door een knetterend geluid. In zijn slaapkamer dansten grillige schaduwen. De rook van brandend riet en hout prikkelde zijn longen en joeg hem het bed uit.

Hij begreep wat er gebeurd was: de Senegaleezen hadden de factory in brand gestoken. Toch besepte hij den geheelen omvang van het gevaar nog niet. Hij schoot in zijn pantalon en vloog naar het raam. Tegelijk kraakte er vanuit het peperveld een schot. De kogel deed een ruit in scherven vallen, doch hij miste zijn doel.

Tegelijk met het schot ging er een oorverdoovend gehuil op. In een oogwenk tijds had Dutil de situatie doorgrond: de factory was ingesloten door de Senegaleezen. Hij sprong voor het venster vandaan en dacht koortsachtig na. Aan drie zijden wachtte hem een uiterst wrede vijand op. Aan den achterkant lag de Gambia open.

Aan verdediging viel onder deze omstandigheden niet te denken. Bij daglicht zou hij de razende negers moedig tegemoet zijn getreden. Maar daar viel thans niet aan te denken. Zoodra hij zich vertoonde zou hij tot doelwit dienen van misschien

wel veertig revolvers. Het zou een zachte dood zijn vergeleken bij dien, welke hem te wachten stond als hij levend in de handen der negers viel.

Maar hij wilde niet dood. Hij wilde leven en thans vluchten was geen schande. Hij week eenvoudig voor de overmacht. Er was een weg om het einde te voorkomen: de rivier. Aan den oever lag een kano en als hij die bereiken kon was hij gered.

Dutil aarzelde niet langer. Hij schoot zijn jas aan en nam zijn revolver in de hand. Op handen en voeten kroop hij naar het venster aan de achterzijde van zijn kamer. De rook dreigde hem te verstikken en de vlammen dartelden reeds langs de kozijnen.

Met de kolf van zijn revolver sloeg hij de ruiten stuk. Diep en gretig ademde hij de koele nachtlucht in. Toen schoof hij het venster op. Met een sprong zat hij in de vensterbank en het volgende oogenblik veerde hij met gestrekte knieën van den grond op.

Terwijl hij met sprongen naar den oever rende, hoorde hij achter zich juichende kreten. Hij begreep dat zijn vlucht ontdekt en verraden was. Hij verduubelde zijn snelheid en buiten adem bereikte hij het steigertje. Tegelijk knikte hij door zijn knieën: de kano was verdwenen, de vlucht was hem afgesneden....

Dutil verloor zijn zelfbeheersching. Achter hem klonk een woedend gekrijsch van de negers, voor hem lag de rivier. De Gambia, met aan den anderen oever haar wachters: de kaaimannen. Radeloos dacht hij na. Hij herinnerde zich de lynchpartij van een anderen factoryhouder. Hij zag zichzelf gemarteld en gesard, een voorwerp van spot en hoon en leedvermaak voor de razende en bloeddorstige negers....

De keus viel hem gemakkelijker dan hij ooit zou hebben kunnen denken. Hier lag de rivier. Ginds wachtten hem de kaaimannen. Maar kaaimannen waren barmhartiger dan Senegaleezen. Bovendien bood de rivier nog een heel kleine kans op levensbehoud. Misschien, misschien, zou hij de kaaimannen ontkomen. Zij konden slapen of verzadigd zijn en ook kon hij hun te vlug af zijn.

Het kleine sprankje hoop dreef Dutil tot een wanhopige daad. Achter hem klonk het kletsen van bloote voeten op nat hout. De lucht was vervuld van woedende wraakkreten en daar tusschen-door klonken schoten.

Met 'n geweldigen sprong verdween hij in de diepte. De kou van het water gaf hem zijn zelfbeheersching terug. Hij dook diep, zoo diep dat het hem een eeuwigheid toescheen voor hij weer bovenkwam. Proestend braakte hij het water uit dat hij binnengekregen had. En automatisch begon hij te crawlen in een rustige vierslagsmaat.

In de Gambia dreef een onwezenlijk groote maan. De rivier was helder verlicht. De brandende factory wierp een grillig dansend schijnsel over den omtrek. Aan den oever joelden de negers. Vloekend schoten zij hun revolvers leeg. Dutil wierp zich even op zijn rug om te zien of hij gevolgd werd. Gerustgesteld zwom hij verder.

De stroom dreigde hem mee te sleepen, maar met ijzeren inspanning kwam hij er doorheen. Het hart klopte hem tegen de ribben en tot in de toppen van zijn vingers toe was hij geladen met wil en kracht.

Op de helft van de rivier overviel hem de angst voor de kaaimannen. Zij verlamde hem een oogenblik en deed hem besluiten terug te keeren. Maar een blik op de brandende gebouwen achter hem schonk hem nieuwen moed.

Met krachtige slagen zwom hij verder. De stroom bedreigde hem niet langer, hij was alleen in het midden heel sterk. Maar toch werd hij moe. Zoo moe, dat hij eraan wanhoopde den anderen oever te zullen bereiken. Aan de kaaimannen dacht hij niet meer, alleen nog maar aan de negers achter hem en aan de veilige factory van Sellier voor hem.

Dutil wierp zich even op den rug. Hij zocht den anderen oever om te berekenen hoe lang hij nog zwemmen moest. Tot zijn verrassing was hij er nog maar een honderd meters van verwijderd. Duidelijk teekenden zich de contouren van het factorygebouw in het heldere maanlicht af. Er werd een licht ontstoken in een der vertrekken, direct daarop nog een. Het gaf hem nieuwen moed, daar waren menschen, die gereed stonden hem liefderijk te ontvangen.

Hij crawlde verder. Zijn vermoeidheid was ver-

dwenen en hij kon zelfs glimlachen om de manier, waarop hij den dans ontsprongen was. Nog zestig meters scheidden hem van den oever. Nog vijftig, veertig, nog slechts dertig. Duidelijk zag hij het steigertje liggen, een zesde zintuig had hem onbewust den rechten weg doen kiezen.

Dutil hoorde plotseling een plons. Nog een en nog een. Het klonk alsof er met een pagaai op het watervlak werd geslagen.

Het geluid bracht hem in een ondeelbaar moment tot het juiste begrip van den toestand. Hier bedreigden hem de kaaimannen....

Dutil slaakte een schorren angstkreet. Hij hoorde de ongere beesten plonzen en slaan en spande zijn uiterste krachten in. Niet meer dan twintig meters scheidden hem nog van den oever. Hij gilde

en tegelijk verlieten hem zijn krachten, de angst verlamde hem.

Als in een droom zag hij dansende lichten naar het water toekomen. Snel-bewegende schaduwen naderden den oever. Hij hoorde stemmen en angstige kreten. Maar dat alles ging aan zijn bewustzijn voorbij. Hij dacht alleen aan de kaaimannen die hem bedreigden. Op vijftien meter afstand verhief zich een platte kop boven het watervlak. Vlak daarachter ontdekte hij een paar getande ruggen.

„Help!” gilte hij.

Een stem uit den hemel scheen antwoord te geven.

„Hierheen, in vredesnaam, houd vol, msieu....”
„Ik kan niet meer, help!” rochelde Dutil.

„Msieu.... msieu....” klonk het in doodsangst van den oever.

De voorste kaaiman naderde al dichter. Tien, negen, nog maar acht meter. Er viel een schot, twee, drie schoten. De kaaiman naderde....

„Aïsjato.... lieveling....”

Het was Sellier's stem; zelfs nu nog, in doodsangst verkeerend, gaf Dutil er zich rekenschap van.

„Het is msieu.... msieu....” stamelde een radelooze meisjesstem.

„Hier! Wat ga je doen? Kom hier!” hoorde Dutil Sellier gillen.

„Msieu.... het is msieu....” klonk het nogmaals.

Tegelijk een plons in het water.

Nu.... dacht Dutil. Hij sloot de oogen, de kaaiman moest vlakbij zijn. Aan den oever stond Sellier te gillen, de Poelah-negers jammerden „Kom! Kom, sieu!” klonk 'n grove negerstem.

Dutil opende de oogen. Waar bleven de kaaimannen? Er klonk een snerpande kreet van vlakbij. Er lag zooveel doodsangst in dat de wil om te leven in hem terugvloede.

„Leven, leven....” rochelde hij. Tegelijk sloeg hij met kracht armen en beenen uit. Aan den oever werd gegild en geschreeuwd. Hij hoorde het niet, hij lachte: hij voelde grond onder zijn voeten.

Met vier grootesprongen was hij het water uit. Hij begreep het groote wonder niet, de kaaimannen hadden den buit versmaad. Met een ver dwaasden glimlach keek hij in 't rond. Sellier stond met de handen voor het gelaat te snikken en de negers maakten een wanhopig misbaar.

Hij zocht naar Aïsjato. Zij was er niet meer. Verbaasd keek hij naar het water. Er werd in geplonsd, dat zelfs hier de druppels hem nog om de ooren spatten. Er dreef iets wits op het watervlak. Twee of drie kaaimannen rukten en trokken....

Met een woesten kreet liep Dutil op Sellier toe. Hij rukte hem de handen van het gelaat en keek hem met een paar krankzinnige oogen aan.

„Aïsjato?....” vroeg hij schor.

Sellier wees met gesloten oogen op het water. Zijn stem brak. „Om jou te redden.... zij moest kiezen tusschen jou en mij.... zij heeft de stem van het bloed niet kunnen verloochenen, aan haar offer heb je je leven te danken....”

Dutil wierp een wilden blik op het watervlak. Het lag weer effen en glad als loerde er geen verraderlijke dood. En het kleedje was verdwenen.

De lente bloeit aan
het Zürcher meer.

Het is niet zoo eenvoudig om de deserteurs

EEN MODERNE REIS NAAR DE TROPEN

een bijna onbeperkte vrijheid en is den van arbeid en klimaat uitgeputten mensch tot vermaak en vreugde. Zoo groot is in sommige gevallen zijn vrijheid van bewegen, dat zijn familieleden uit het nabijgelegen oerwoud hem wel eens komen opzoeken, hem ook wel eens meetrouwen naar het vaderland, waar hij eens gevangen werd, maar waaruit hij nu toch steeds weerkeert naar z'n

De Oerang-oetan (d.w.z. de Boschmensch) die een geregeld logé is op een theeplantage nabij Medan.

Europeanen, die in hun eigen land zenuwachtig worden van 'n jankenden hond, die niet slapen kunnen van 't hanengekraai, in zwijm vallen als ze achter het behang een muis hooren, en griezelen voor een onschuldig spinnetje, zijn in de tropen vaak blij met iedere dierenvriendschap.

Het is niet alleen de eenzaamheid, waarin menige planter op Sumatra leeft, die de oorzaak is, dat hij er een kleinen dierentuin op na gaat houden, het zijn ook zijn omgeving en levenswijze, die hem naar inniger contact doen verlangen met al hetgeen tot de planten- en dierenwereld behoort.

In de rimboe kan een hond de beste kameraad zijn en een papegaai het eenige wezen, dat een paar woorden Nederlandsch spreekt.

Maar 't zijn vooral de apen, die door de dierenliefhebbers onder de Europeanen 't meest worden gewaardeerd.

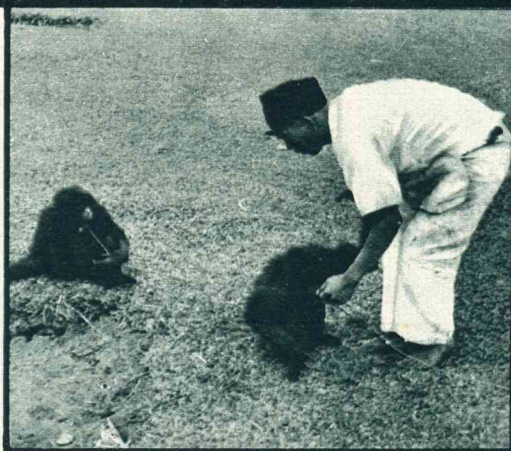
Want er is heel wat verschil tusschen den aap in zijn Europeesche en in zijn Indische gevangenschap. In de eerste is hij een en al melancholie en een voorwerp van den sarrenden spot der bezoekers, in de tweede geniet hij

„Net als thuis”

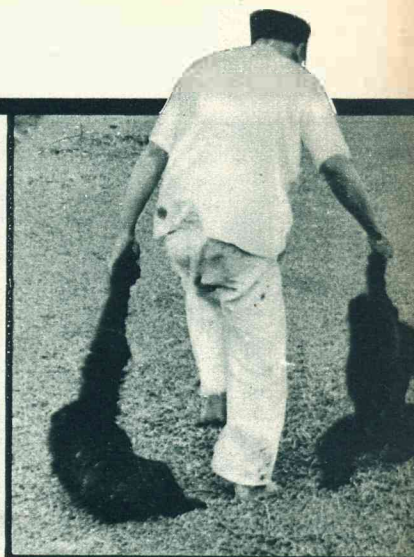
weer aan den ketting te leggen.

maar met een paar vriendelijke woorden

en na eenige gymnastiek oefeningen

lukt het toch wel.

MENSCHEN EN APEN

nieuw verblijf. Daar wachten hem een strooleger en een gevulde ruif.

De apen zijn schrander, bijna te schrander voor een dier en iederen dag opnieuw brengen zij hun meester tot plezierige wanhoop door hun sluwheid en hun apenstreken.

In de uitgestrekte tuinen der planters mogen zij naar hartelust ravotten en zich van boom tot boom slingeren, gelijk zij dat „thuis” waren gewend.

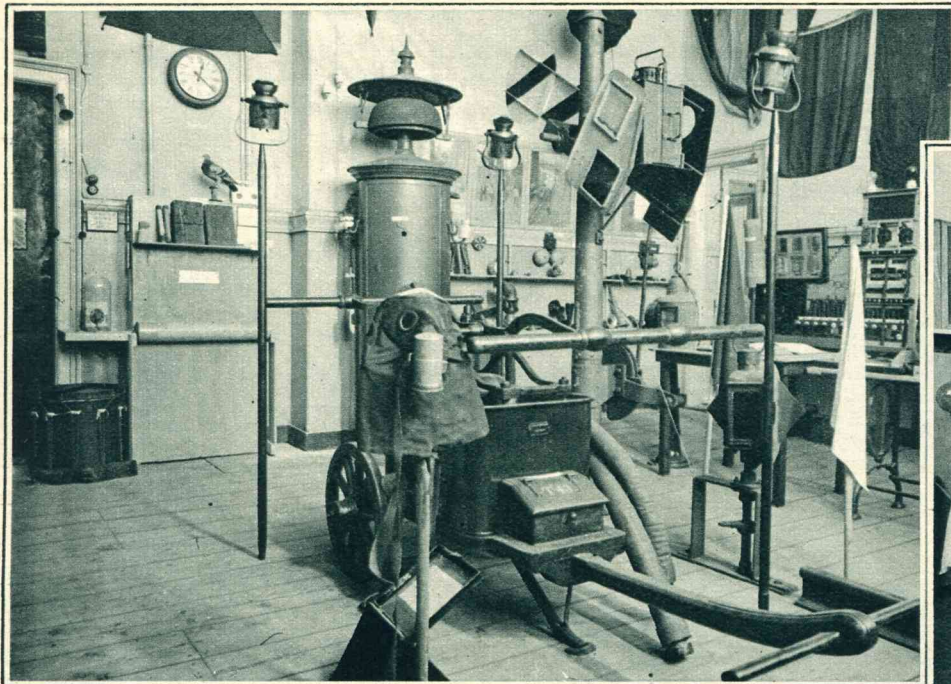
Wel protesteeren zij als zij des avonds naar het nachthok moeten, maar er zijn meer schepselen,

die lastig zijn als ze naar bed worden gebracht. Over 't algemeen echter bereiden zij den eigenaar meer vreugde dan verdriet; in ieder geval zijn zij zijn vaak lang ontbeerde bioscoop, tooneelvoorstellingen en.... vrienden.

De tabaksplanter vermaakt zich na het werk met zijn langharige vrienden.

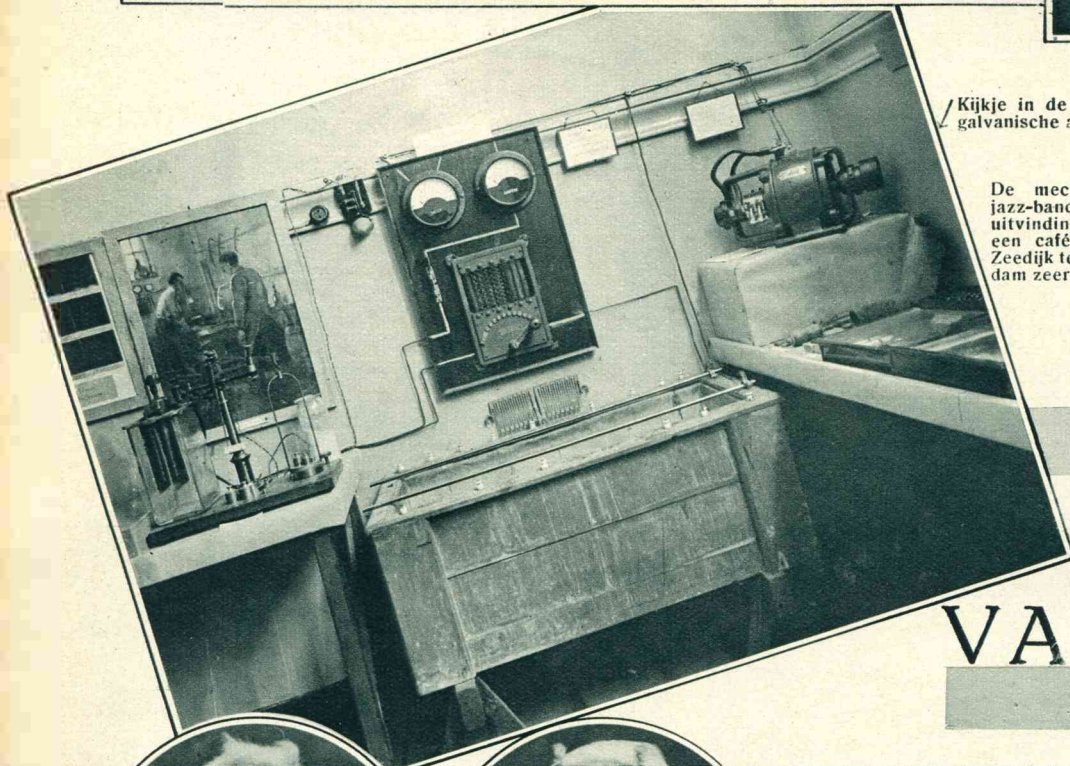
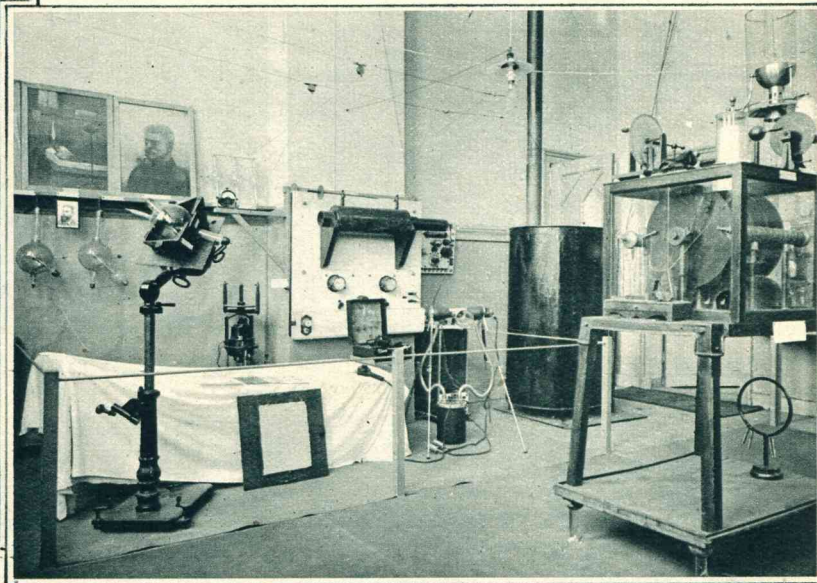
'n Planter op Sumatra, die gelukkige bezitter is van een paar mooie Siamong-apen.

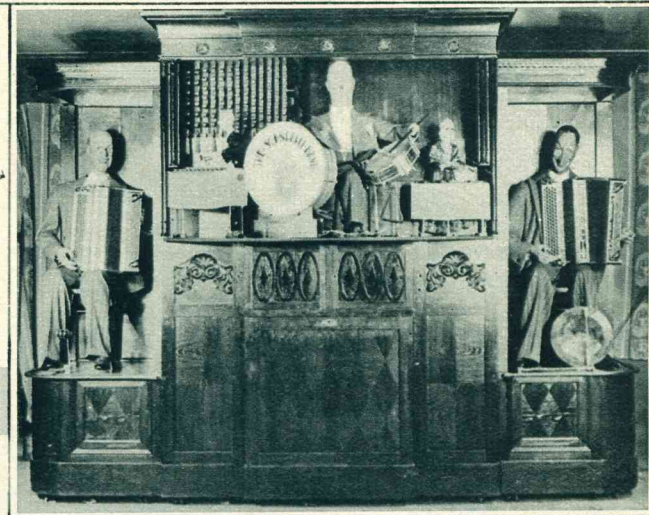
In 't Museum van den Arbeid te Amsterdam zijn verschillende nieuwe interessante stands ingericht. Het seinwezen in vroeger jaren.

De Röntgen-afdeeling.

Kijkje in de electro-galvanische afdeeling

De mechanische jazz-band is een uitvinding, die in een café op den Zeedijk te Amsterdam zeer voldoet.

VAN HIER EN DAAR

Jan Trap en Aaltje Bremer te Oosterend op Texel vieren 15 Mei a.s. hun 60-jarigen bruiloft. De jubilaris, die 'n bekend jager voor wetenschappelijke doeleinden was, is nog koetsier geweest op de diligence, die eertijds over het eiland reed.

Het echtpaar J. Peters—Been te Den Helder vierde onlangs zijn gouden bruiloft.

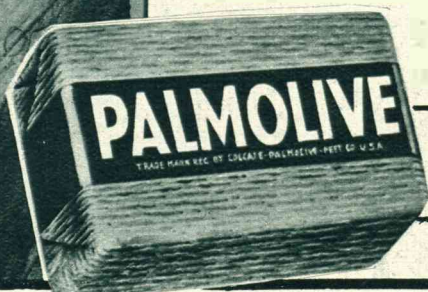

In de hal van het Centraal Station te Amsterdam zijn aan de tunnels, die naar de treinen voeren, een aantal winkels gebouwd.

Geniet van de jeugd!

In de allereerste plaats: zorg er voor dat uw teint frisch en aantrekkelijk blijft! Dát is een charme die aan jaren niet gebonden is. De huid heeft verzachtende middelen nodig. En daar er in de bereiding van Palmolive zeep groote hoeveelheden olijf- en palmolie gaan, is de regelmatige toepassing van deze zeep uitermate geschikt om uw huid zacht en soepel te houden. Masseer gezicht en hals 's morgens en 's avonds twee minuten met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm water. Spoel daarna eerst met warm, en vervolgens met koud water af. Houdt uw teint aantrekkelijk — en verleng daardoor uw jeugd!

17½ ct.
2 voor 30 ct.

H-33-79 AB

CADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

Juist in deze tijden worden STARK's lage prijzen dubbel gewaardeerd. Getuige STARK's steeds stijgende omzetten. Maar nooit was een lage prijs alléén voldoende, om een artikel populair te maken. Ook kwaliteit spreekt mee! STARK, zoo goedkoop als hij is, wordt zelfs niet door de kostbaarste buitenlandse tandpasta overtroffen. Dát verklaart het steeds toenemend aantal STARK-enthousiasten!

• MET
BONS
VOOR
CADEAUX

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDE 1830

WRIGLEY'S
KAUWGOM
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5^{ct}

VIER STUKS
PER PAKJE

WRIGLEY

ALLE LEDEMATEN VERSTIJFD

Door verwaarloosde reumatiek....
De kleine dagelijksche dosis brengt redding!

De ervaring van dezen man bewijst weer eens, hoe belangrijk het is om met Kruschen door te zetten, wanneer het tegen reumatiek gaat. Hij schrijft:

„Ik was meer dan 7 jaar buitenslands; toen ik terug kwam kreeg ik last van reumatiek, vooral in voeten en armen. Drie jaar geleden werd mijn reumatiek veel erger — en ik moest tenslotte in het ziekenhuis worden opgenomen, niet meer in staat armen of beenen te bewegen. Na twee maanden verliet ik het ziekenhuis, toen ik wat beter was. Men had mij geraden Kruschen Salts te nemen en dat heb ik ook geregeld gebruikt. En sindsdien ben ik langzamerhand mijn reumatiek kwijt geraakt, terwijl ik nu geheel van die verschrikkelijke pijnen bevrijd ben. Voor niets ter wereld zou ik mijn Kruschen willen missen. M. B.”

Geen middel kan blijvende verbetering brengen van reumatiek, tenzij het drie verschillende werkingen verricht. Deze zijn: a. neutralisatie van het kwaadaardig urinezuur, dat de pijn veroorzaakt; b. verdrijving van het urinezuur uit het lichaam; c. voorkoming van verdere ophoping van urinezuur.

De zes verschillende zouten in

Kruschen nu verrichten alle drie genoemde functies. Twee der ingrediënten in Kruschen vormen het meest werkzame oplossingsmiddel van urinezuur, dat de medische wetenschap kent. Andere zouten in Kruschen hebben een aansporend invloed op de afvoerorganen en helpen zodoende om het opgeloste urinezuur langs den natuurlijke weg te verwijderen. Weer andere zouten voorkomen, dat voedselresten in de ingewanden zouden gisten, en maken daardoor onmogelijk dat er weer een teveel aan kwaadaardig urinezuur kan ontstaan. Dat is de oorzaak van de blijvende verbetering door „de kleine, dagelijksche dosis”.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

A.S.S.O.
Instituut voor **GOEDKOOP BRIEFONDERWIJS.**
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM
DIR. J. VAN DER BIJ. HOOFDONDERWIJZER

A-CURSUSSEN:
voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire pol., verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (voor slagers), verkoper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, etaleur, administrateur, facturist, correspondent, enz.
voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster (diploma voor gehuwden en ongetrouwden), verkoopster, winkel-juffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, etaleuse, correspondent, privé-secretaresse, facturiste, enz.
Inl. gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN:
voor beginners, zoowel Dames als Heeren: praktijk diploma boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Grootte), handelskennis, handelsrecht, algemeene ontw., Nederl. Taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.
voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Laag maandelijksch lesgeel. Nieuwe atlanten, boeken en woordenboeken gratis in eigendom. Lager onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Na goeden afloop diploma's. Velen verwierven door onze diploma's goede positie of bijverdienste. Vraag adressen.

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S Lijders aan Maagpijn

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom.**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk

Verkrijgbaar in de meeste Apoth. en Drog. à f 1.25 per doos

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

Lente langs de Gracht

ente langs de Grachten

VROUWENLEVEN

Grappige nieuwe Hoedjes. Kleine Ensembles

De Parijsche modehuizen hebben voor den zomer buitengewoon grappige hoedjes ontworpen, en ze hebben daarvoor inspiratie gezocht zoowel in het Oosten als in allerlei Europeesche landen. Er zijn modellen geïnspireerd op de Turksche fez of op 'n Chineeschen mandarijnenhoed en weer andere die het moderne Parijsche vrouwtje doet gelijken op 'n Russischen pope of op 'n inboorling van Afrika. Het zijn alles min of meer bizarre fantasieën, waaraan het oog eerst zou moeten wennen — waartoe het echter wel niet den tijd zal krijgen, want aan dergelijke mode-bevliegingen is gewoonlijk nog

Een elegant gehaakt hoedje van bruine wol, gegarneerd met 'n oranje veer.

'n korter leven beschoren dan aan meer normale nieuwtjes.

Er zijn echter, behalve de exotische, nog tal van andere fantasieën. Een model van soepel, fijn stroo, bijvoorbeeld de „Legionaire”-hoed, wordt, evenals de hoofddeksels der soldaten, schuin naar voren gedragen.

Dan lanceerde Agnès 'n „Postillon”, een trouwe copie van den ouderwetschen postiljonhoed, gegarneerd met 'n smal, van voren gestrikt lint en met 'n toefje gardenia's. Le Mounier ontwierp 'n Tyroler hoedje, 'n rood vilt model, rondom even omgeslagen en gegarneerd met 'n veerenfantasia in rood en wit.

Weer andere modellen zijn geïnspireerd op vroegere modes. Zoo vertoont Blanche et Simone 'n grooten hoed met lagen bol. De tamelijk breede rand is van achteren opgeslagen en de garnering bestaat uit 'n grooten strik schuin tegen den bol aangezet.

Ook gehaakte en gebreide hoedjes worden in Parijs veel gedragen en zoo'n hoedje is nu weer eens iets, dat de meeste vrouwen zelf zullen kunnen maken. Heel modern is 'n tamelijk hooge punt-

mutts geheel rechts gebreid met 'n omgeslagen rand van 2 rechts, 2 averechts.

Het elegante hoedje van onze afbeelding is gemaakt van bruine wol en versierd met 'n oranje veer. Het hoedje wordt gedragen bij 'n bruin geruit mantelpakje met 'n bruine gehaakte pull-over, passende bij 't hoedje. Het zijn alle op zichzelf eenvoudige kledingstukken; de saamhoorigheid van het geheel vormt de elegance ervan.

Mode-details zijn trouwens altijd van groote waarde voor de vrouw die er prijs op stelt goed gekleed te gaan. En de mode brengt allerlei kleine ensembles, waarmee men aan een en hetzelfde japonnetje nu en dan 'n ander aspect kan geven. Er zijn hoedjes met bijpassende dassen, kraagjes met manchetten en ceintuur, tasschen met bijpassende handschoenen.

Daar is bijvoorbeeld 'n ensemble van 'n eenvoudig wit vilthoedje, met wit leeren handschoenen en witte das. Een geruite das, van voren in 'n grooten strik gelegd, heeft ter begeleiding 'n geruiten rand rondom het hoedje dat erbij gedragen wordt. 'n Heel aardig garnerings-ensemble verkrijgt men ook door 'n kraagje en 'n paar manchetten gebreid van fijn haakgaren of van wit glansgaren. Hierbij behoort dan 'n witte ceintuur en 'n wit randje om den hoed. Kraagje en ceintuur kunnen nu en dan worden vervangen door 'n pull-over zonder mouwen, afgewerkt met 'n strik bij den linkerschouder en eenzelfde strik rechts bij de taille.

Een der laatste mode-details zijn geruite handschoenen, zooals die van onze foto. De hier afgebeelde handschoenen zijn rood, groen en blauw geruit en vervaardigd van hetzelfde materiaal als de strik op de witte blouse.

Van geheel zomersche allure is de „gekleede” japon van onze derde afbeelding. Dit toilet met bijbehorende kleine cape is uitgevoerd in blauw met geel gebloemde zijde. De van voren vastgestrikte cape is met gele zijde gevoerd en de groote strik, die aan het geheel 'n bijzondere elegance verleent, is gedeeltelijk van gebloemde en gedeeltelijk van gele zijde. Dit is weer een dier toiletten, die geschikt zijn voor transformatie, en door de cape en door dien grooten strik, zonder welke het geheel terstond een veel eenvoudiger indruk geeft.

Er worden lange gele handschoenen bij gedragen.

PAULA DEROSE.

Een zomerjapon in blauw en geel, door de bijbehorende cape en door den grooten strik geschikt voor transformatie.

Een der allernieuwste modesnuffjes — lange geruite handschoenen.

BEZOEKT GROOT- BRITTANNIË

ENGELAND, SCHOTLAND, IERLAND, WALES.
Vier landen, ieder land anders, ieder heerlijk, ieder trotsch op zijn eigen geschiedenis en ieder met een welkom aan U.

Southsea

is voor de continentale bezoekers niet eentonig, want hier is er gratis meer te zien en te doen als in welke andere badplaats van de wereld ook. Deze kuurplaats is met de stad Portsmouth verbonden, de mooiste oorlogshaven van de wereld. Gratis prachtig uitgevoerde gids en alle inlichtingen door Secretary, Enquiry Bureau, Southsea.

Morecambe Bay

en het merendistrict. De heerlijkste 1000 vierkante mijlen van Engeland. Werkelijke vacaties aan het meer. Alle genoegens, zoowel het gebergte als de meren. Geconcentreerde schoonheid, buitengewone verscheidenheid. Eenig in zijn soort in Engeland. 9 Vacatiecentra. Volledige inlichtingen door Secretary, Town Hall, Morecambe Bay.

Brighton

Een stad van de zee, in de zon badend. De meest cosmopolitische van alle Engelsche badplaatsen met inbegrip van Engeland zelf. Een uur van Londen verwijderd (6 treinen per uur.) Eerste klas organisaties voor ontspanning en amusement. Het beste uitgangspunt en middelpunt voor het beroemde South Downs en Weald Country. U moet naar BRIGHTON gaan. Gratis geill. gekleurd prospectus door C. S. B. Browne, Publicity Manager, Brighton.

Inlichtingen betr. reizen naar de Britsche Eilanden, een zakkalender van de gebeurtenissen en andere brochures zijn door alle reisbureaux verkrijgbaar.

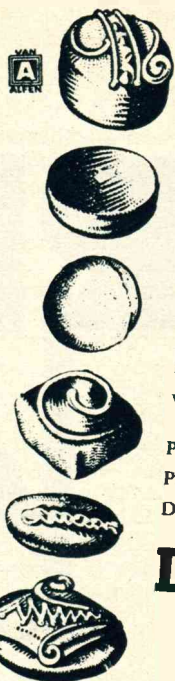
Reist 's nachts via HOEK VAN HOLLAND en overdag via VLISSINGEN. Inl. en Prosp. betr. GOEDKOOPE RETOURS bij de Reisbureaux en de S. M. „Zeeland” te VLISSINGEN

Sproeten
komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig

SPRUTOL
Pot 90 ct. Tube 50 ct. Zeep 60 ct.
Bij Uw Drogist.

Abonneert
U op dit
weekblad

VRAAGT GRATIS CATALOGUS No. 93
en **CONDITIES**
van onze nieuwe moderne
GRAMOFOONS met twee toonarmen
één voor directe weergave en één met pick up voor aansluiting aan de Radio. Zeer concurrerende prijzen!
N. V. HEES & Co. - HAARLEM
KRUISSTRAAT 33

Zes
nieuwe
Droste bonbons!

Tegen zeer aantrekkelijken
prijs: 35 en 40 cts. per ons,
kunt U nu onderstaande
nieuwe Droste Bonbons
verkrijgen:

Pikanta's
Palets d'Or
Droste's Truffels
Pâte Fourrée
Carangettes
Marocana's

DROSTE
ALTIJD WELKOM!

* Let er echter op, dat U voor den door U betaalden
Droste-prijs, ook DROSTE-KWALITEIT ont-
vangt. De naam Droste staat op elke bonbon.

Wilt U in badcostuum bewondering wekken?

Denkt eraan, dat het badcostuum het figuur
duidelijk verradert! Hebt U „overtollige kilo's",
zorgt daar dan bijtijds vanaf te komen! Wordt
slank met Facil, zonder het minste gevaar.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drog-
terijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor
een vermageringskuur van 3 weken.

DOELMATIGE PUBLICATIE
VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING

Sinds onze laatste opgave
keerden wij tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

B. van Elk, Zenithstraat 11, Utrecht.....	f	30.-
H. Pampiermole, Geertstraat 14, Heerlen	-	25.-
H. Hendriks, Markt A 75, Grubbevorst.....	-	100.-
B. A. Hoen, Roseveldstraat 25, Rotterdam.....	-	60.-
G. Klok, Molendijk, Oostvoorne	-	60.-
W. Vollenhouw, Voordijk A 182, Barendrecht	-	30.-
	f	305.-
Vorig totaal bedrag	-	278.636.-
Nieuw totaal	f	278.941.-

ERASMIC Tandzeep

PARELWITTE
TANDEN.
FRISSCHE
MOND

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG.

X.ESD 322-0259A

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad" te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Als de eetlust ontbreekt

„Sanatogen verbetert
zonder twijfel de alge-
meene voedingsto-
estand aanmerkelijk.
Het oefent daarbij in
korten tijd een verster-
kende werking op het
zenuwgestel uit."

schrijft een genees-
heer in het Med. Tijd-
schrift „Medical Times"

Gebrek aan eetlust

levert op den duur een ernstig
gevaar op voor de gezondheid
van Uw kind. Kinderen vergen
veel van hun krachten en een
slecht etend kind zal, door het
weinig voedsel dat het tot zich
neemt, de verbruikte energie
niet voldoende kunnen aan-
vullen. Geen wonder, dat het
kind zich hoe langer hoe slapper
gaat voelen. Door Uw kind tot
eten te dwingen maakt gij het
overstuur, en, - bederft gij ook
voor de anderen de stemming
aan tafel.
Wek weer eetlust op bij Uw

kind - door het Sanatogen te
geven. Sanatogen is niet alleen
reeds op zichzelf een kracht-
opbouwend voedsel, maar het
wekt tevens een gezonden eet-
lust op. Sanatogen is zoo ge-
makkelijk verteerbaar dat zelfs
de zwakste maag het verdragt.
Ge zult verrast bemerken, hoe
spoedig de gezondheidstoestand
van Uw kind verbetert nadat
gij het geregeld eenigen tijd
Sanatogen hebt gegeven - hoe-
veel sterker en blozender het
er uit ziet, hoe zijn eetlust is
toegenomen.

Zwakke en nerveuze kinderen.

„Zenuwen" spelen bij kinderen een groote
rol. Nagelbijten, bedwateren, licht-geraakt
zijn, overmatige uitbundigheid en ook de
telige lusteloosheid van het kind dat
geen plezier heeft om niet zijn mak-
kers te spelen - het zijn alle kenmer-

ken van verschijnselen van zenuwslap-
te. Sterk zijn zenuwen met Sanatogen, dan
zullen die tekenen van zenuwslap-
te verdwijnen en Uw kind weer gezond wor-
den, vrolijk, opgewekt. Zorg dat er morgen
een bus Sanatogen bij zijn ontbijt staat.

Maak Uw kind Gezond en Sterk met

Het Zenuwsterkend Voedsel

In alle Apotheken en Drog. vanaf fl 1.- per bus.

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

De spion was niet bijzonder handig; Alan, die wist, dat hij gevolgd zou worden, kende hem tenminste dadelijk. Het was 'n klein ventje met schele oogen, en zijn pogingen, om zich niet te laten zien, waren bespottelijk. Maar aan zijn nauwgezetheid viel niet te twijfelen. Hij was zelfs zóó nauwgezet, dat het Alan op de zenuwen sloeg. Er kwam dan ook een dag, dat Alan op een hoek staan bleef en wachtte, en toen het manneke hem achterna kwam schieten, veroorzaakte Alan moedwillig een botsing.

De spion deed een stap achteruit, met een uitdrukking van verlegen verbazing in zijn scherpe trekken. „Pardon, meneer.”

„Waarvoor?”

„Dat ik tegen u aan loop. Ik zal gauw...”

„Wacht even.” Alan's stem klonk scherp, zijn hand viel op den arm van het manneke. „Hoeveel verdienen je met dit karweitje?”

De loensche oogen gingen wijd open. Alan begreep, dat hij goed geraden had; de man was even onhandig in 't veinzen als in 't volgen.

„Wat bedoelt u, meneer?”

„Hoeveel betaalt North je er voor?”

„Welke North, meneer?”

„Draai er nu maar niet omheen. Laten we spijkers met koppen slaan. Je verveelt mij, en je maakt jezelf moe. Laten we 't op een accoordje gooien — als je als een hond achter me aan moet zitten, loop dan liever naast me en hang niet eeuwig achter me aan. Hoe denk je er over?”

„Heusch, meneer...”

„Afgesproken?”

„N-nou, eerlijk gezegd, meneer, misschien hebt u de plank niet eens zoover mis — en 't is soms een heele toer, om u bij te houden. U kunt soms loopen rennen — en dat vervloekte golf-terrein! 't Is heusch een onzinnig spel, meneer Beckwith. Hoe kunt u 't doen...”

„Ik zal 't je leeren. Dan kun je met me spelen...”

„Ik zou u danken!”

„Of je kunt de kolven voor me dragen. Dan weet je zeker, dat ik je niet ontglip. En we zullen voortaan in dezelfde taxi rijden. Da's heusch veel eenvoudiger.”

„Maar als meneer North er achter komt...”

„Ik zal 't hem zelf vertellen. Hij zal 't best begrijpen.”

„Da's aardig van u, meneer. Ik wil graag in 'n goed blaadje komen bij meneer North.”

„Dat zul je. Beloof ik je. Dus nu moet je me maar eens zeggen, hoe je heet.”

„Mijn naam is Scoggins, meneer; maar m'n kameraden zeggen altijd Schele.”

„Mooi. En wat ben je van je vak?”

Het magere gezicht keek zoekend in de ernstig-belangstellende trekken van Alan. Scoggins zag er vriendelijkheid in.

„Om u de waarheid te zeggen, meneer Beckwith, ik kan nog niet veel. Maar ik wil vooruit zien te komen. Ik doe op 't oogenblik losse karweitjes voor meneer North en zijn mensen, maar ik hoop 't nog ooit tot revolverbandiet te brengen.”

TWAALFDE HOOFDSTUK

Dit was het begin van 'n vriendschap, die Alan vermaakte en verheugde.

Hij vond den Schele een naieven, babbelgragen metgezel, met soliede gevoelens en een warm hart.

Scoggins was zijn wild zeer dankbaar, dat die zijn taak zoozeer vergemakkelijkt had, en hij deinsde voor geen redelijke opdracht terug. Alan nam het manneke overal mee naar toe — als hij naar den schouwburg ging, alleen of met Beverly, kocht hij voor den Schele een plaats op de galerij; op het golfveld richtte hij den Schele af tot een voortreffelijken caddie — hoewel de zoon der achterbuurt nooit zijn verachting voor het spel aflegde. Eens, bij een ontmoeting met North, gaf Alan met een vroolijk gezicht verslag van die eigenaardige vriendschap. Hij verbeelde zich, dat hij even een tintje humor zag in de visschenoogen van North.

„Ik heb er geen bezwaar tegen,” zei hij. „De Schele heeft opdracht, je in 't oog te houden. Hoe jullie 't samen vinden, kan mij niet schelen.”

„'t Is een aardig ventje,” zei Alan. „Ik hoop, dat u zijn verdiensten zult erkennen, en hem vroeg of laat eens een moordje voor u laat doen.”

North kneep 'zijn mond wat dichter. „Daar heeft hij al opdracht voor,” zei hij vinnig, „als jij mocht probeeren, weg te komen, buiten mijn voorkennis.”

„Schitterend!” Alan beantwoordde de grove uit-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bendeideur Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood zijn schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar trekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd.

lating van North in denzelfden trant. „Dus bestaat er kans, No. 6 dat ik mijn vriend den Schele vandaag of morgen van dienst kan zijn. Als 't noodig mocht zijn, dat ik vermoord word, zal ik zorgen, dat de Schele het baantje krijgt.”

Hij bracht een deel van het gesprek aan den Schele over, en die heer schrok er een beetje van.

„Maar, meneer Beckwith — zooiets zou u me toch zeker nooit laten doen?”

„Waarom niet?”

„Ja, hoort u eens... 't zou me niet eerlijk lijken, als ik u van kant maakte, als we eerst zulke goede vrienden zijn geweest. Ik zou 't onfatsoenlijk vinden.”

„Maar we zouden 't heel voorzichtig kunnen doen, Schele; we zouden ergens buiten kunnen gaan, waar we beslist geen last kregen van getuigen — en dan hoefde je later niet bang te zijn voor de politie — en dan kon je me op je gemak neerpaffen. Een pracht van een oefening, zou ik zoo zeggen.”

„Toe, maakt u er nu geen gekheid van, meneer Beckwith! Ik wil meneer North natuurlijk graag laten zien, dat er wat in me zit — maar ik zou 't ellendig vinden, om u wat te doen. Ik vind u veel te aardig.”

„Dat doet me plezier, Schele. Maar als je carrière wilt maken als misdadiger, moet je je nooit laten leiden door je geweten of je gevoel. Dan gaat 't gewoonweg niet.”

Scoggins zuchtte diep. „Daar kon u wel eens gelijk aan hebben, meneer. U hebt gestudeerd, dus u weet alles natuurlijk veel beter dan ik. Maar ik zou 't heelemaal niet prettig vinden, om met u een aanspreker een pretje te bezorgen.”

„Er is iets, dat ik je allang eens had willen vragen, Schele.” Alan zei het kalm, zonder den blik af te wenden van het magere gezicht van zijn kleinen vriend. „Wat weet je eigenlijk van me?”

Scoggins knipperde snel met de oogen. „Ik begrijp u niet goed, meneer Beckwith. Wat bedoelt u?”

„Wat heeft North je over me verteld?”

„O! Die? Heelemaal niets, behalve, dat ik achter u aan moest blijven, en dat ik u van kant moest maken, als u probeerde er tusschen uit te trekken.”

„Heeft hij je verteld waarom?”

„Nee.”

Alan keek hem strak aan. „Maar je weet 't toch, is 't niet?”

„Dat heb ik niet gezegd...”

„Je weet 't!”

„Nou... ja, meneer Beckwith. Er werken 'n massa mensen voor meneer North, ziet u, die treffen mekaar natuurlijk af en toe, en dan wordt er zoo'n beetje gebabbeld. Ik zou niet graag hebben, dat hij er achter kwam — wat zou hij 't me inpeperen! Maar toch is 't zoo. Gepraat wordt er altijd — daar kan Andrew North óók niet vóór zijn.”

„Dat begrijp ik. Ik dacht wel, dat je meer wist, dan North je ooit zou vertellen. En ik wou graag weten, waar je dat vandaan had.”

De Schele grinnikte. „Een massa mensen hebben hun tong nogal los zitten, meneer Beckwith, en de lui, die voor meneer North werken, zijn precies als de rest. Rekent u maar gerust, dat 't meeste volk van meneer North — die wat met u te maken hebben tenminste — zoowat alles weten, wat er te weten is.”

„Wie zijn dat?”

„Nou, meneer! U zou zelf niet willen, dat ik uit de school klapte. Is 't niet zoo?”

En Alan glimlachte. „Nee, Schele, dat zou ik zeker niet. En 't komt er niet veel op aan ook.”

Intusschen — hoezeer hij het ook trachtte te vermijden — ging Alan meer en meer belang stellen in zijn vrouw. Hij deed al zijn best, om haar uit zijn gedachten te zetten, maar ondanks al zijn pogingen bleef hij maar peinen over het meisje, en over het rampzalige verleden, dat dien blik van ontzetting in haar oogen had gebracht, en haar had overgeleverd aan de macht van Andrew North.

Wat Alan vreesde, werd werkelijkheid: haar nabijheid, haar aantrekkelijkheid, hun vreemde verhouding —

wat dan ook — had liefde voor haar in hem opgewekt. Hij gaf dit zichzelf niet toe, tenminste niet met zooveel woorden, maar hij wist, dat 't zoo was.

En Alan wilde niemand gaan liefhebben — het allermiste haar, die door de omstandigheden zijn vrouw was geworden. Een paar maanden te voren had hij zich met een kalm hart het vergriep tegen eigen leven voorgenomen, in het bewustzijn, dat hij daardoor niemand verdriet zou doen, behalve misschien Martha Garrison. Maar als hij nu liefde ging koesteren voor Beverly...

Als hij van Beverly hield, zou hij geen zin meer hebben, om voor zijn deel de ijselijke overeenkomst uit te voeren. Makkelijk zou het toch al niet zijn, dat begreep Alan wel al. Maar met een levensprikkels, die even sterk was als het leven zelf... Zijn trekken verstrakten en hij probeerde iedere gedachte aan haar te verbannen.

Maar dit bleek hem een onmogelijke taak. Beverly was een deel van hemzelf geworden. Zij was wreed rondgeslingerd door de golven van het ongeluk — en toch klaagde zij niet. In al die weken, dat hij van nabij met haar omging, had zij niet één klacht geuit, niet het minste teken van opstandigheid gegeven.

Het leven had weer kleur gekregen voor Alan. Voor het eerst voelde hij het gemak van ruime geldmiddelen — en een fiere onverschilligheid in het uitgeven. De dagen van vrees en honger en lichaamsswellen lagen nog niet zoo ver achter hem, dat de gemakken, die hij nu genoot, hem geen heerlijkheid meer zouden zijn.

Maar met dit lichamelijk comfort ging een groote verandering in zijn geest samen. Vroeger had hij een somberen kijk op het leven gehad; hij zag de toekomst als een treurige, eentonige herhaling van gering en slecht voedsel, van afmartelenden handenarbeid voor een onzinnig klein loon, van de aller-goedkoopste en allerleelijkste kleeën. Nu was dat allemaal anders; hij had een woning, die, vergeleken met al het vroegere, sprookjesachtig weelderig mocht heeten; hij droeg goede kleeën; hij voelde zich zindelijk en verzorgd; hij at geregeld en goed, en wierp zich opzettelijk in de genoegens des levens, die hem voordien altijd ontzegd waren.

Dit was voor hem de inleiding tot een geheel ander bestaan; een volledige ommekeer in zijn inzichten. Het leven was nu iets begeerlijks — niet meer iets afschrikwekkends. Hij deed zijn best, om niet te denken aan elf maanden later; reeds gaf het vooruitzicht op den dood — laat staan op zelfmoord — hem een schrik; en wat onvermijdelijk was, dorst hij niet onder de oogen te zien. Hij overdacht de mogelijkheid, om Andrew North tot andere gedachten te brengen — en hij begreep, dat dit nooit lukken zou. North was onverzettelijk — en daar had hij in dit geval een zeker recht toe. North had hem vierkant gewaarschuwd, hij was verre van blindelings op het plan ingegaan. Een gevoel van eerlijkheid weerhield hem, tegenover North zijn geheime gedachten te openbaren.

Er kon dus niets gedaan worden; hij kon alleen trachten, zijn gevoelens voor Beverly meester te blijven. Hij kon zich geen liefde permitteeren. Maar hij kon niet nalaten, te denken aan haar verleden — en er jaloersch nieuwsgierig naar te zijn. Ondervragen deed hij haar echter niet, hij moest haar geheimen eerbiedigen, zolang ze die niet zelf wenschte te openbaren. Als zij hem maar niet zoo onweerstaanbaar aantrok...

* * *

Zij dineerden dien avond alleen. Ellen vertrok al vroeg. Beverly nestelde zich, als gewoonlijk, in den grooten fauteuil onder de leeslamp. Maar dezen keer hield zij zich zelfs niet, alsof zij las. Alan zat in het halfdonker te rooken, en naar haar te staren. Zij ging verzitten, onrustig onder zijn warmen blik.

„Waar denk je aan, Alan?”

„Weet je dat niet?”

Zij schudde langzaam het hoofd.

„Ik denk aan jou, Beverly.”

„Ja?”

„Ik zit mezelf van alles af te vragen. Begrijp me goed — ik weet, dat het me niets aangaat, en ik vraag je heusch niet, om me iets te vertellen; maar je kunt geen twee maanden met een vrouw getrouwd zijn, en met haar onder één dak wonen, zooals 't met mij is, zonder je af te vragen, waar ze vandaan komt, en wat ze beleefd heeft. De omstandigheden van ons huwelijk...”

„Ik begrijp je. 't Spreekt vanzelf, dat je nieuwsgierig bent. Ik wou, dat ik je alles vertellen kon.”

„Dus dat kun je niet?”

„Nee.” Het woord klonk kortaf, en hij vroeg niet verder.

Na een lange stilte sprak hij weer. „Ik ben ineens erg gehecht geworden aan het leven, Beverly.”

„Ja — en 't spijt me.”

„Waarom?”

„Omdat... omdat...” Zij aarzelde.

„Je hoeft me niet te ontzien.”

„Omdat 't niets helpt.”

„North?”

„Ja — North.” Er ging een schicht van hevigen schrik door haar oogen. „Je kent dien man nog niet, Alan, hij heeft geen druppel menschenbloed in zijn aderen. Hij is afschuwelijk, onverbiddelijk, onbarmhartig. Ik ken hem... o, ik wou, dat ik hem niet kende!”

Het was ongelooflijk, onmogelijk — dat dit meisje North zóó goed kende, dat zij als het ware bezeten werd door 'n persoonlijken afschuw van dien man.

„Met andere woorden — over elf maanden ben ik dood.”

Zij knikte zwiingend.

„Enfin,” hij deed sportief zijn best, om te glimlachen, „ik heb 't me zelf op mijn hals gehaald. North heeft me gewaarschuwd, hij heeft 't me zelfs afgeraden. Ik zal me er nu aan moeten houden.”

„Ja.” Zij boog het hoofd, als om zich te schikken naar het onvermijdelijke.

„Je zult je er aan moeten houden — of je wilt of niet. Er is geen tweede mensch in de wereld zooals North. Bij iederen anderen man... had je tenminste nog een kans kunnen hebben.”

Er kwam een vraag op in zijn geest. Hij wist, dat hij die vraag niet stellen moest, maar de woorden kwamen hem over de lippen, zonder dat hij het wilde:

„Vind je 't een naar idee, dat ik over elf maanden...?”

„Hoe kun je me zooiets vragen.”

„Laat ik 't dan anders zeggen. Je hebt natuurlijk medelijden met me. Je vindt 't natuurlijk iets afschuwelijks, dat ik hier nu zoo gewoon zit te praten, terwijl je weet, dat ik over elf maanden... ergens anders zal zijn. Maar ik bedoelde eigenlijk dit, Beverly — komt het er voor jou wat op aan, dat ik het ben, Alan Beckwith? Vind je het daarom erger, dan wanneer het iemand anders was geweest?”

Zij ontweek evenmin zijn blik als zijn vraag.

„Waarom vraag je me dat?”

„Omdat je antwoord nogal belangrijk voor me is.”

Zij stond op en liep naar het raam, en een paar seconden bleef zij daar staan kijken naar de straat beneden haar. Hij keek naar haar — zoo'n aandoenlijk klein, tenger, eenzaam figuurtje, gepijnigd door twijfel en vrees... Eindelijk keerde zij zich om en kwam naar hem toe. Zij ging voor zijn stoel staan en keek hem recht in de oogen.

„Wil je antwoord hebben — een eerlijk antwoord?”

„Ja, Beverly.”

„Goed” — zij haalde diep adem — „dan zal ik 't je geven. Het maakt een héél groot verschil voor me, dat jij 't bent, Alan Beckwith, die zal moeten sterven.”

Zijn spieren spannen zich. Hij stond op, en keek op haar neer. Toen strekte hij langzaam de armen uit.

Eerste oliegles.

Zij bewoog zich niet. Ze bleef hem recht in de oogen kijken, en hij zag, dat er tranen op haar wangen hingen, en dat haar lippen trilden.

„Toe — alsjeblieft, Alan — niet doen!”

„Waarom niet?” Zijn stem klonk heesch.

„Omdat... alles dan nog erger zou worden... en moeilijker... 't is verstandiger... zoo...”

Zij keerde zich af en ging naar haar kamer. De deur ging zacht achter haar dicht.

DE TIENDE HOOFDSTUK.

Alan sliep dien nacht maar weinig. Nog lang, nadat Beverly zich terug had getrokken, stond hij neer te staren naar de straat. Eén voor één zag hij de vensters in de buurt donker worden, tot eindelijk alleen de booglampen op de hoeken nog voor hem straalden.

Toen ging hij in den stoel van Beverly zitten, onder de leeslamp, en een poosje later deed hij het licht uit. Er was zooveel, om over te denken, dat hij niet wist, waar hij beginnen moest. Maar hij wist, dat er een nieuwe warmte in zijn hart gekomen was, en dat er, met het nieuwe verlangen, om te leven, een engel van vrees in hem was gaan steken.

Hij had Beverly lief; hij schepte er een uitbundige vreugde in, het feit voor zichzelf onder woorden te brengen. „Ik heb haar lief!” zei hij, telkens en telkens weer. „Ik heb haar lief!” Door het fluistergeluid van zijn eigen stem scheen die verklaring kracht, stevigheid te krijgen. En vlak na deze gedachte kwam een tweede: „Zij geeft om mij!” Hij kon zichzelf niet goed krijgen tot de verklaring, dat zij hem liefhad — en toch, een licht, veel warmer dan dat der vriendschap, had hij zien stralen in haar oogen.

Verward renden de gedachten door zijn brein, het eene moment haatte hij Andrew North, het volgende oogenblik weet hij alles aan zichzelf. Als North er niet geweest was, leefde hij nu al niet meer; hij twijfelde er niet aan, of hij zou zich aan zichzelf vergrepen hebben, in dien valen regenachtigen nacht, toen hij bij Markstein was binnengestrompeld, om den onverstoorbaren koning der onderwereld op te zoeken. Als North er niet geweest was, zou hij van Beverly's bestaan waarschijnlijk nooit iets geweten hebben; dan zou hij nu niet met haar onder één dak wonen, volgens de wet haar echtgenoot. Zoóveel moest hij ter verdediging van North aanvoeren. Maar daar stond heel veel tegenover.

North had zijn leven gekocht. Nog maar nauwelijks elf maanden bleven hem. Als die voorbij waren, kwam de dood — op welke wijze dan ook. Het beetje twijfel, dat hij nog had kunnen voeden, wat de onverzettelikheden van North betreft, was verdreven door den angst, die in de oogen van Beverly kwam, als de naam van dien man maar genoemd werd. Hij zag duidelijk, dat zij hem reeds als dood beschouwde, even zeker, als wanneer hij tot den electrischen stoel was veroordeeld.

En hij wilde niet sterven! Nu, nu voor het eerst verlangde hij vurig te leven, hoe dat leven dan ook zijn mocht — als het maar 'n leven met Beverly zijn mocht. Zijn vroegere zucht om te leven was niets geweest dan een natuurlijk verlangen, een zelfzuchtig instinct, waarmee niemand anders gemoed was. Nu was er een nieuw element gekomen in zijn levensbeschouwing: hij wilde leven voor Beverly.

Twijfel! Weer roerde dat spookachtige ding zijn monsterkop. Wie was Beverly? Waarom was ze met hem getrouwd? Haar verleden... Zijn tanden klikten grimmig tegen elkaar — hij hield zichzelf voor, dat 't er niet om ging, wie zij was, maar wat — dat zij de vrouw was, die hij liefhad. Vreemd ding, liefde. Zij gaf hem gedachten in, die hij nog nooit tevoren gedacht had — zij vervulde hem met heerlijkheid en met smart. De gedachte aan haar nabijheid, haar bereikbaarheid, aan de nauwe relatie, die wettelijk tusschen hen bestond, was bijna ondraaglijk; maar toch kwam het niet in hem op, haar bede voorbij te zien, of ook maar te redetwisten over een andere levensregeling, dan zij wenschte.

Om vier uur in den morgen ging hij naar bed, om negen uur bracht Ellen zijn koffie. Hij was half dood van den slaap, zijn oogen stonden mat.

„Bent u ziek, meneer Beckwith?”

„Neen, Ellen. Alleen niet erg best geslapen vannacht.”

„Da's vervelend. Mevrouw ziet er ook niet te best uit.”

Oogenblikkelijk was hij klaar wakker. „Zij is toch niet ziek?”

„Net zoo min als u, meneer. Oók slecht geslapen, denk ik. U moest uw koffie maar opdrinken, meneer, dat jaagt den slaap uit uw oogen, en dan schijnt de zon ineens beter.”

Koffie, scheren en een koude douche, die hem als met ijsnaalden langs de ruggegraat ging, hielpen hem, om opgewekt en met heldere oogen aan tafel te komen. Beverly zat er al, in haar eenvoudige morgenjaponnetje. De tafel glansde wit en zilverig; hun plaatsen waren aangegeven door schoteltjes pompelmoes, in fijngestooten ijs. Er was een trilling in zijn stem, toen hij haar groette.

„Goeden morgen, Beverly.”

Zij keek schalks naar hem, onder lange wimpers vandaan. „Goeden morgen, Alan.”

Hij stak zijn lepel in het moes. „Ik hoor van Ellen, dat je nogal slecht geslapen hebt.”

„Ik heb hetzelfde over jou gehoord. Ik geloof, dat Ellen nogal een lange tong heeft.”

„Ze is een juweel.” Toen, vastberaden, vroeg hij: „Waarom kon je niet slapen?”

„Zoo maar.”

„Onzin. Een mensch — een gezond mensch tenminste — ligt geen heelen nacht wakker, als er niets aan hapert.”

Zij aarzelde; toen antwoordde zij met die onbeschroomde eerlijkheid, die hem zoo lief was.

„Ik heb ongeveer hetzelfde liggen denken als jij.” Zij bloosde vurig. „En laten we nu over wat anders praten, Alan.”

Hij schikte zich gewillig. Het bleek, dat Beverly dien middag met jufvrouw Garrison naar een bioscoop zou gaan. Alan vroeg, en kreeg, permissie om mee te gaan.

„Ze begint lastige vragen te stellen, Alan. Ze wil weten, wat je uitvoert voor den kost.”

„Natuurlijk. En wat heb je gezegd?”

Flauwtjes werden er kuiltjes zichtbaar aan de hoeken van haar lippen. „Het eerste het beste, dat me te binnen schoot — ik heb gezegd, dat je make-laar in grond was.”

„Je schijnt gedachten te kunnen lezen. Ik heb me altijd verbeeld, dat ik succes zou hebben, als ik in grond ging handelen. Ik heb er dikwijls over gedacht...” Ellen kwam binnen, met een schotel gebakken ham en eieren. „Wie is er bij je in de keuken, Ellen?”

De forsche vrouw lachte. „U schijnt goede ooren te hebben, meneer Beckwith. 't Is mijn man maar.”

„Je man? Ik wist niet, dat je getrouwd was.”

„Waarom zou ik niet, meneer?”

Alan grinnikte. „Geen bepaalde reden voor te bedenken. 't Idee is alleen maar nooit in me opgekomen, dat je onder een man kon staan.”

„Dan hebt u 't nog niet zoo erg mis gehad. Mijn man staat namelijk onder mij, 't kleine wurm.”

Zij verdween. Beverly lachte zacht, met het hoofd achteruit. „Ik ben 't volkomen met je eens, Alan, ik kan me Ellen óók niet als getrouwde vrouw voorstellen, maar ze heeft gelijk: waarom zou ze niet?”

Na het ontbijt stonden zij op, en zij keken elkaar aan als twee kinderen.

„Zullen we?” vroeg hij, haar gedachten radend.

„We zullen. Ik ben doodnieuwsgierig, om hem te zien.”

Samen gingen zij naar de keuken, Beverly deed de deur open, en zij traden binnen. Er stond iemand op, die op den stoel bij de keukentafel zat, en zijn blik ging naar de verbaasde oogen van Alan Beckwith.

„Schele!”

(Wordt vervolgd)

De veilige schuilplaats.

HET BADWATER

heerlijk op temperatuur,

wat Old Cottage badzout er in uitstrooien en lucht en waterdamp zijn bezwangerd met de heerlijke opwekkende lavendergeur.

Verstoort de harmonie niet door daarbij een andere dan Old Cottage Badzeep te gebruiken. Het is de discrete lavenderparfum, waarom de Old Cottage Badzeep en ook alle onderstaande Old Cottage toiletartikelen worden gekozen door de gedistingeerde vrouw.

Toiletzeep	Water
Badcristallen	Poeder
Badzeep	Talcum
Brillantine	Creams
Reuksachets	etc. etc.

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co.,
Huddestraat 9, Amsterdam-C.

Grossmith's

Old Cottage

Lavender Badzeep en Lav. Badzout

VERHEULECO

Een benijdenswaardig teint

Door gemakkelijke methode...

Ook al bent U tevreden over Uw huid, ook al is Uw huid nog zoo slecht: Radox zal Uw teint verbeteren. Radox maakt namelijk in water zuurstof vrij, welke doordringt onder de huid, waar de kliertjes liggen die vetdeeltjes afscheiden, en de huid de frisheid en soepelheid der jeugd geven. Zelfs het beste teint lijdt door onzuiverheden, die in de poriën dringen, crèmes, poeders etc. Bij verstopte poriën kunnen de kliertjes niet meer behoorlijk functioneeren, waardoor de huid ziekelijk wordt en onfrisch, vlekken en puistjes ontstaan. Water en zeep kunnen dit niet voldoende reinigen. Alleen zuurstof kan de verstopte poriën openen en zuiveren en doordringen tot de onderhuidse weefsels, welke zij verfrist en versterkt. Wanneer U dus steeds wanneer ge het gezicht wast met Radox door het water mengt, zal de vrijgekomen, geneeskrachtige zuurstof niet alleen alle puistjes etc. verwijderen; Uw geheele huid wordt verjongd en verfrist. Een zacht, blozend teint zal U een sieraad worden, dat iedereen U benijdt.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Een aanhouder
wint....!
Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

Viooltjes

Eene voortreffelijke
pittige chocolade in
den vorm van Viooltjes

RINGERS

Let op den naam!

Frisch
smakelijk - gezond!

Hero „Perl“ ideaal - ook als tafeldrank. Serveer het in dunne tumblers en let op die gezichten na den eersten dronk. Ze zullen verrukt zijn! Die prachtige gouden kleur, het edele aroma, die kostelijke frissche - niet te zoete - smaak. Heerlijk! Niet alleen dorstlesschend, maar vóór alles gezond is Hero „Perl“. Hoe kan 't ook anders. Bereid uit edel, rijp Hollandsch fruit. Een zuiver natuurproduct en... binnen het bereik van iedereen.

U kunt er zooveel van drinken als U wilt - het bekomt U altijd goed.

WAARSCHUWING

Hero „Perl“ is een zuiver Natuurproduct, zonder eenige chemische toevoeging. De gouden kleur en de zuivere, frissche smaak zijn er door de natuur aan gegeven. Hero „Perl“ bevat geen alcohol.

De Parel der Dranken

monsters met bridgebloc tegen inzending van deze advertentie of op aanvraag met opgave van het blad aan:
A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V. Rotterdam

REGENBOOG

WOL Vraagt GRATIS onze monstercollectie aan, bevattende 800 kleuren in o.a. Zephir-, Parel-, Shetland-, Sport-, Gezondheids-WOL enz. voor kousen, sokken, jumpers, babykleertjes, badpakken enz. vanaf 12 ct. per 50 gram

Verkoop uitsl. aan particulieren N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

Uw huid mag niet moe, onrein of gerimpeld zijn. U voelt U dan ook zelf moe, lusteloos en onzeker. Scherk Face Lotion reinigt de huid tot diep in de poriën, verwijderd meesters, prikkelt bloedsomloop en uitademing van de huid. Een paar druppels op een propje watte druppelen, het gezicht meermalen per dag, speciaal 's morgens en 's avonds licht masseerend afwrijven en Uw huid wordt zienderoogen jeugdig en mooier.

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoekt echter nauwkeurige opgave van adres.

Scherk Face Lotion is slechts echt in origineele flocons met opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK

Per Hacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

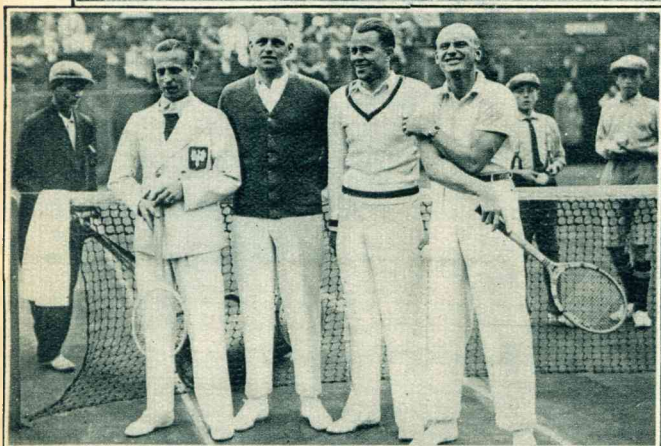
Verjongt de teint

Scherk
Face
Lotion

De jaarlijkse Vondelpark Estafette. De ploeg van A.A.C., welke zich eerste plaatste in de A. klasse.

Holland wint in de eerste ronde om de Davis Cup van Polen. — Van l. n. r.: Floczynski, Diemer Kool, Hebda en Timmer, die het dubbele spel speelden.

Te vroeg gejuicht! Onze politiemannen „in actie” op het moment dat Adam den gelijk-maker scoorde. Helaas was de vreugde niet van langen duur, daar Voorhoof nog een tweede doelpunt voor de Belgen scoorde

België neemt revanche

Onze voetballers hebben Zondag van de Roode Duivels de kous leelijk op hun koppen gekregen. Ongetwijfeld stonden de papieren sterk in ons voordeel, doch het is juist iets voor de Belgen om in een dergelijk geval alle logica omver te schoppen. Een eigenschap, waar wij zelf gelukkig altijd ook nogal groot in zijn geweest.

Betreffende de vraag of de Roode Duivels verdiend hebben gewonnen, zal wel heel weinig twijfel bestaan. Onze tegenstanders van Zondag hebben inderdaad beter voetbal laten zien en het feit dat zij bij het maken van hun twee doelpunten eenige veine hadden, doet weinig ter zake. Voor zijn beter spel in het veld verdiende België de overwinning in elk geval.

Men zal het met ons eens zijn dat er van den Hollandschen kant weinig te genieten viel.

Het niet meespelen van v. Heel bleek van groote betekenis, iets dat wij trouwens wel hadden verwacht. Over 't algemeen hebben wij de beschikking over slechts heel weinig fijne voetballers. Van Heel is één van die weinigen en men heeft in den wedstrijd van Zondag duidelijk kunnen zien hoe broodnoodig vooral in de halflinie een speler is, die zijn hersens gebruikt en over een groote bal-contrôle beschikt.

Van Heel is de man, die zijn voorhoede steeds in staat stelt aanvallen te ondernemen. Bij hem behoeft een aanvaller niet eerst een meter of vijf achter den bal

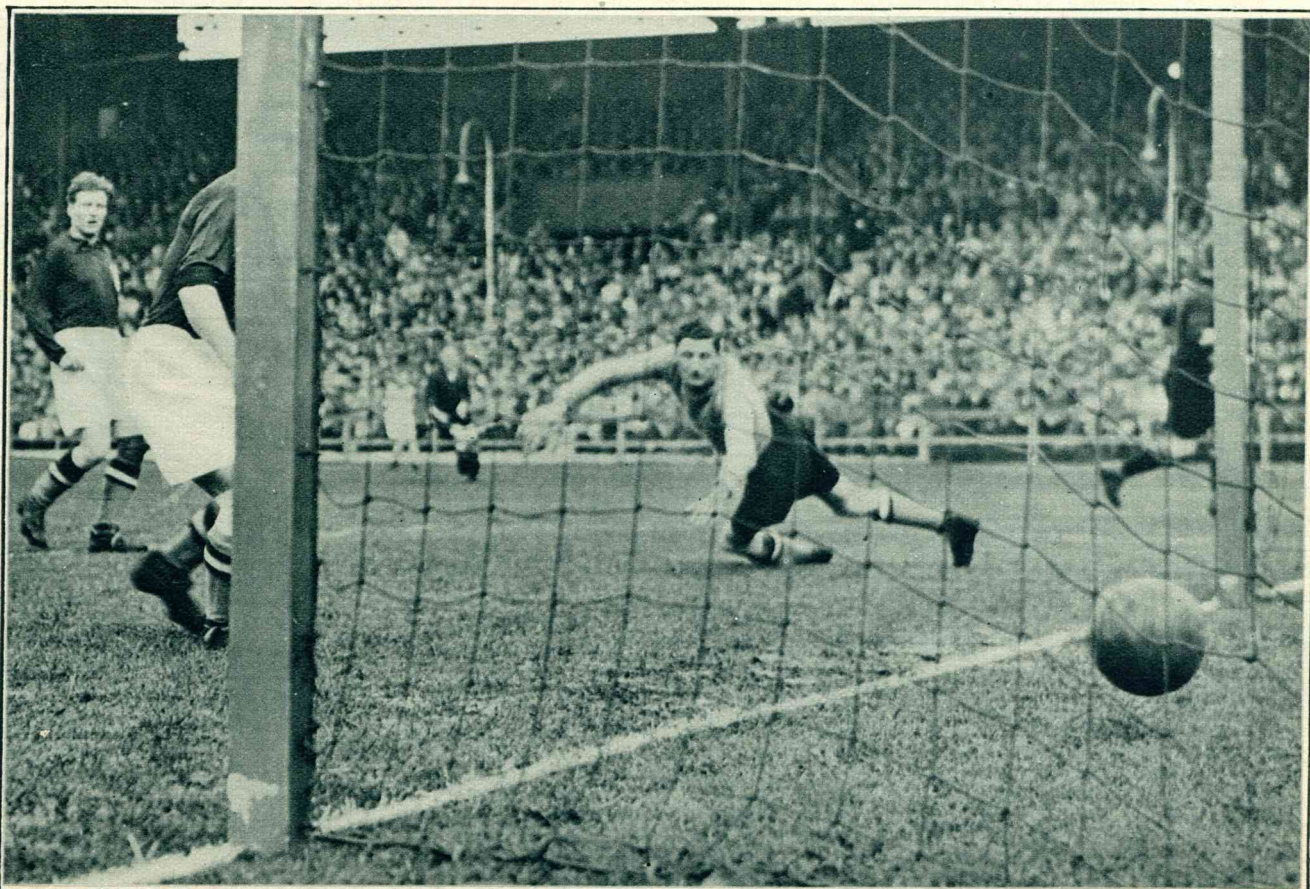
aan te hollen voor hij dezen in zijn bezit heeft. En hoe was het Zondag? Noch Anderiesen, noch Breitner of Pellikaan bewaarden een behoorlijk contact met het vijftal vóór zich. Zelden kwam een „lange” trap van onzen spil goed op de vleugels terecht. In dit opzicht stak het plaatsen van Hellemans wel heel gunstig bij Anderiesen's trappen af.

Een spelkiekje uit de match, welke de Hollandsche scheidsrechters in Amsterdam tegen hun Belgische collega's speelden en met 4—3 wonnen. De foto is genomen voor het Hollandsche doel.

SPORT VAN ZONDAG

Maar niet alleen in de middenlinie rammelde het. Vóór was het verband ook zoek. Adam en Duijnhouwer maakten van de aanvalslinie de bekende W-formatie, doch deze W werd door het zeer ver

Een doelpunt voor de Belgen. Desmedt heeft den bal over v. d. Meulen's voet ingeschoten. Langzaam verdwijnt het leder over de doellijn.

achterblijven der beide binnenspelers zóó lang, dat men steeds v. d. Broek alleen voor het Belgische doel zag opereeren en de uitstekend op dreef zijnde Belgische verdediging nimmer van de beide andere binnenspelers last ondervond bij het wegwerken der ballen.

V. d. Broek is ons als midvoor niet teengevallen. Hij is een hard werker, doch ondervond absoluut te weinig steun. Of Duijnhouwer zijn tweede kans zal krijgen betwijfelen wij ten zeerste. De Feijen-oordman heeft daarvoor Zondag te weinig bijzonders getoond. Geen moment

Amsterdam wint den hockeywedstrijd tegen Deventer om het kampioenschap van Nederland met 6-0. Spelmoment. De Amsterdammers voor het Oostelijke doel.

Braet, de uitstekende Belgische doelman, wist er wel raad mee. De Bruggenaar in actie bij een der Hollandsche aanvallen.

heeft hij met het noodige zelfvertrouwen gespeeld.

Wels speelde een goede partij, doch het wil ons voorkomen dat Van Nellen op zijn retour is. Vooral het schieten van den links-buiten wordt zeer zwak. Weber en Van Run hebben goed gespeeld, zon-

Het Nederlandsche B elftal behaalde Zondag in Hasselt een fraaie 4-1 overwinning op België B. Op onze foto de Hollandsche ploeg.

Onze nationale voetbalploeg met 1-2 door de Belgen geklopt. Het Nederlandsche elftal, v. l. n. r.: v. Run, Weber, v. Nellen, Breitner, Duynhouwer, Wels, Pellikaan, Anderiesen, v. d. Broek, Adam, v. d. Meulen.

België speelde beter voetbal en won verdiend. Ziehier de Belgische spelers, v.l.n.r. achter: Dedeken, Braet, Helleman, Hooydonckx, Claessens. Voorste rij: Versijp, Saeys, Voorhoof, Desmedt, Van Ingelhem, Van den Eijnde.

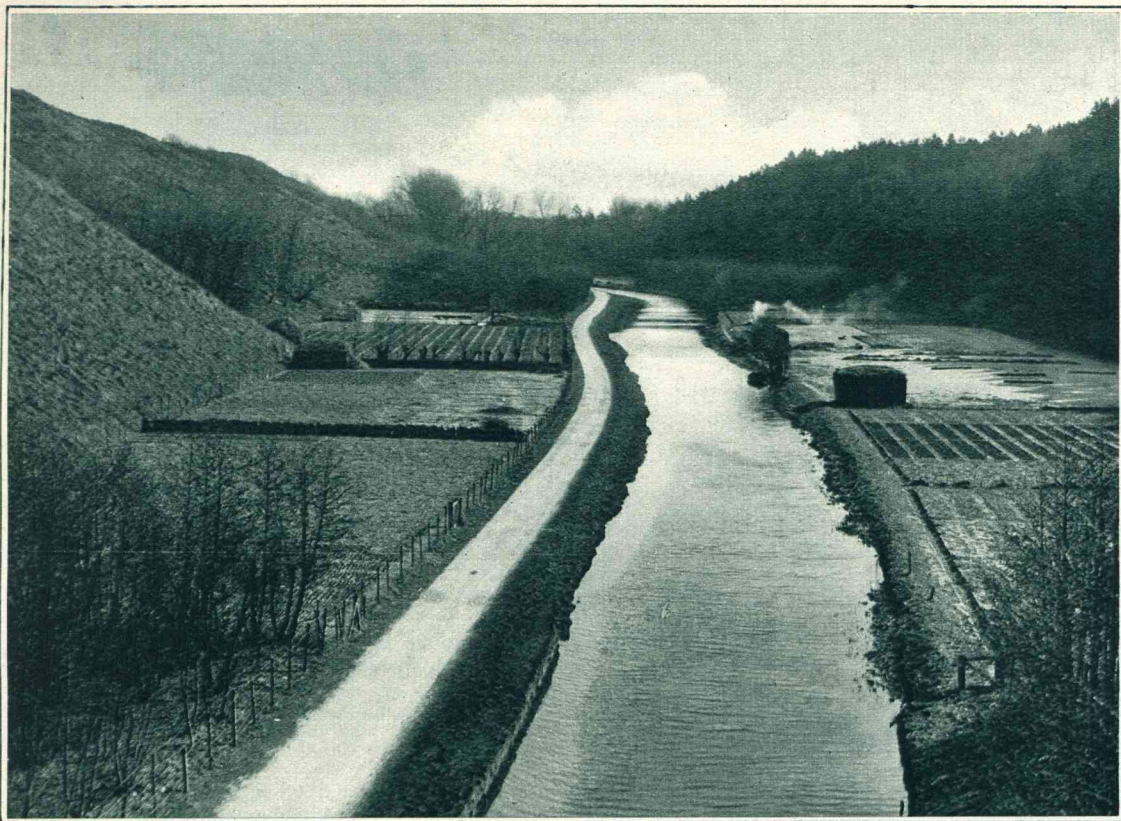

der te komen in den vorm, waarin wij dit tweetal in Antwerpen zagen. Keeper v. d. Meulen had geen gelukkigen dag. Er is gesproken van blunders, doch het is gewoon onzinnig om dit dure woord te gebruiken. v.d. Meulen miste ditmaal de medewerking van vrouwe Fortuna. Deze is vooral voor een doelman niet te ontberen. Wij lazen verslagen, waarin werd gezegd dat onze keeper bij het eerste doelpunt niet uit zijn goal had mogen lopen. Doch wat zou diezelfde verslaggever hebben gezegd als v. d. Meulen was blijven staan en Desmedt had den bal ongehinderd langs hem kunnen plaatsen? Uitloopen is nooit verkeerd als een speler binnen het strafschopgebied alleen den doelman nog maar voor zich heeft en er geen kans meer bestaat dat één der andere verdedigers het gevaar nog kan afwenden.

Door het schot van Voorhoof, bij den 2den goal, werd onze keeper totaal verrast. De bal werd zoo hard ingeschoten en ging zoo dicht langs den keeper, dat vallen onmogelijk was. Men valt nu eenmaal makkelijker naar een bal in den uitersten hoek, dan naar één, welken men een meter van zich verwijderd ziet. In zoo'n geval gebruiken vele keepers bij voorkeur hun beenen, omdat men bij een val haast altijd te laat is.

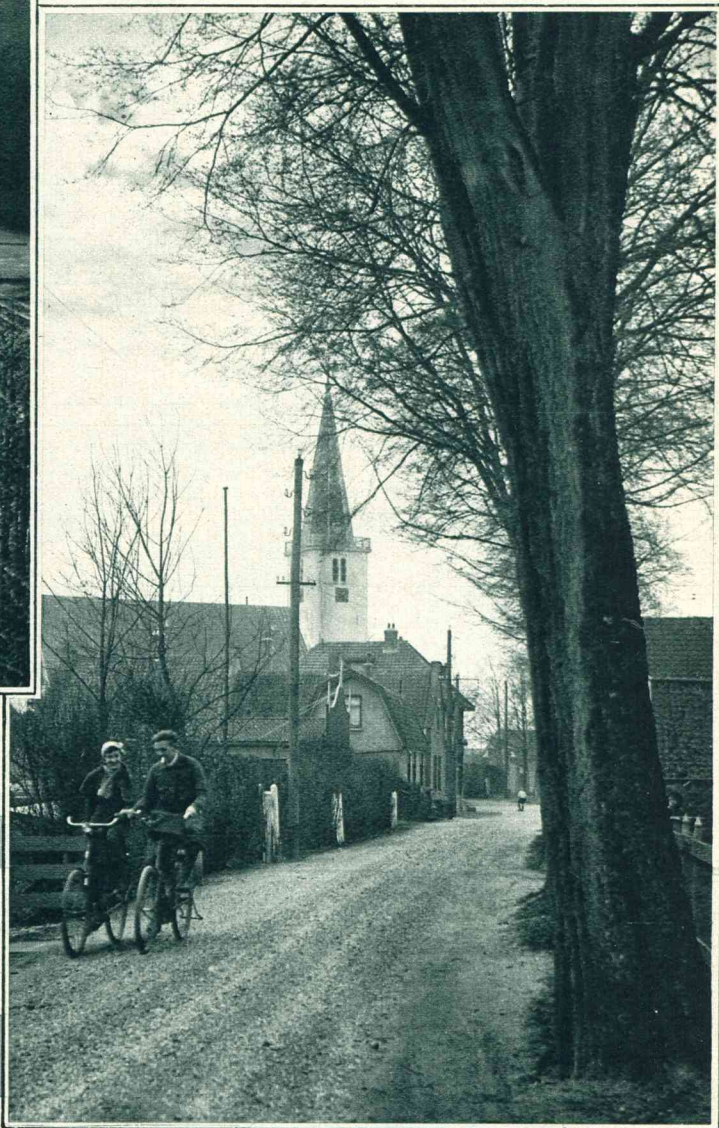
* * *

Ziehier een kort relaas van het treffen tegen de Roode Duivels, waarmede het seizoen 1932-'33 voor onze internationals beëindigd werd. Indien men in het vervolg een dergelijk feit met een overwinning wil vieren, zullen de oranjemannen naar buiten moeten trekken. In Amsterdam gaat dit nu eenmaal niet meer....

De Zanderijpaart tusschen de duinen bij Overveen.

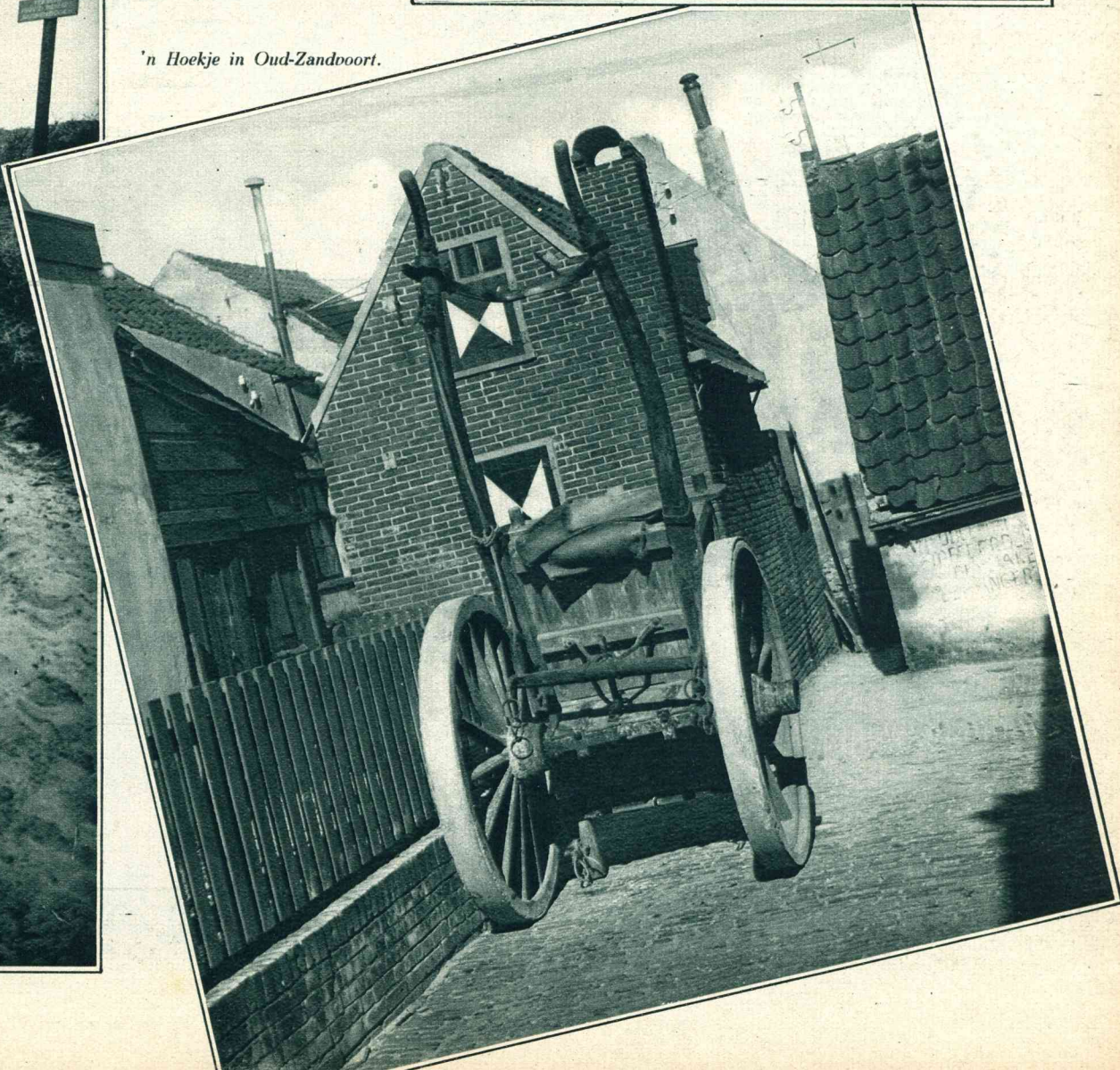
Dorpsgezicht te Heiloo.

Foto's uit ons Gebied

In de duinen
bij Bakkum.

'n Hoekje in Oud-Zandoort.

**Uw
annonce
hier...?**

Moederdag

14 Mei, Moederdag 1933, nader! Dit jaar maakt DRIESSEN het U al bijzonder gemakkelijk bij het kiezen van een geschikte attentie voor deze gelegenheid: Niet alleen door de geweldig uitgebreide collectie smaakvolle dozen bonbons en chocolade maar vooral door bij de prijsbepaling rekening te hebben gehouden met de zoo gewijzigde levensomstandigheden!

DRIESSEN
DE NAAM ZEGT ALLES

CARRO's in de bekende verpakkingen ad f 0.25, f 0.45, f 0.75 en f 1.50. DECORA-BONBONS - 30 cent per ons. DECORATA-BONBONS - 35 ct. per ons.

Onze abonneés worden er op attent gemaakt, dat zij die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze **Gratis Ongevallenverzekering** in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Degelijke Huiskamer

2 FAUTEUILS en 4 STOELN, zeer mod., deg. afw., uitneembare veerende zittingen, m. kunstl. of wollen moquette A **F 42.50**
EIKEN DRESSOIR, 130 c.M. blad, ingeb. theevitrine en spiegel met coromandel versiering f 32.50
ZWARE EIKEN TAFEL f 14.50
Compleet voor .. **F 89.50**

Conditie: p. week f 1.75 of p. maand f 7.- zonder vooruitbetaling.

Eiken Salon

2 MODERNE CLUBFAUTEUILS en 4 EIKEN STOELN, met prima moquette A, zeer solide **F 98.50**
EIKEN SALONDRESSOIR, 130 c.M. blad, ingeb. theevitrine en spiegel, met coromandel versiering f 39.50
MODERNE EIKEN SALONTAFEL f 12.75

Compleet voor .. **F 150.-**
Conditie: p. week f 3.- of p. maand f 12.- zonder vooruitbetaling.

SPREK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

WINTER

Amstelstr. 24, Amsterdam. - Geopend tot 8 u. Zaterdags tot 10 u.

OUD AMSTERDAM SPIEGELT ZICH.

FRANCIES

door

JOHAN PEERDEMAN

De eenzaamheid van 'n kamer. Zeg niet dat ge ze kent.

Midden in 'n stad, midden in 'n drukke volkrijke buurt kan men soms die eenzaamheid aantreffen.

Een kamer, waarvoor men een zeker bedrag per maand moet betalen, 'n kamer, waarin niets van u zelf is, waar niets is, dat boeit, dat 't hart verwarmt, niets dan 'n tafel en 'n stoel, 'n bed en 'n kast; 'n kamer, waar niemand ooit komt; geen vader met z'n goede hartelijkheid, geen moeder met liefdevolle bezorgdheid, geen broers of zusters, geen kennissen met hun gezelligheid en blij gerucht; zoo'n kamer is eenzamer dan 'n plekje in de Sahara. Op zoo'n kamer woont Francies.

Daar woont ze met geen ander gezelschap dan 'n drukkende stilte en zwijgende eenzaamheid. Wanneer haar hospita des avonds om acht uur de thee heeft binnengebracht, dan zijn de woorden, die dan traag en zwaar en zonder belangstelling in de stilte vallen, dan is het dichtslaan van de deur het laatste gerucht van den avond. Dan begint het gevecht tegen de stilte, tegen die kille, grijze spoken, welke verlatenheid en verveling heeten. Zij zitten mee aan tafel, ze omringen haar, ze pijnigen en benauwen haar.

Soms moet ze opspringen, een stoel verschuiven, met de kopjes rinkelen, om het niet uit te schreeuwen van die drukkende stilte en donkere benauwenis.

Francies is typiste.

Er zijn mensen, die denken dat zooiets 'n licht en gemakkelijk baantje is. Die moeten het dan maar eens probeeren.

Ze werkt op 'n Bank en tikt den heelen lieven dag niets anders dan staten, lijsten met cijfers, waarin nooit één enkele fout mag voorkomen. Zij zit daar in het geknetter van wel dertig andere schrijfmachines en den heelen dag loopt 'n chef heen en weer, die tegen de knappe meisjes vriendelijk is en vergevensgezind, en tegen de anderen zoo zakelijk en strak als 'n begrafenisondernemer.

En Francies behoort niet bij die knappe typisten, waarop directeurs en chefs zich verlieven of die baantjes krijgen om van te duizelen. Zij is heelemaal niet knap. Ze is bleek en bloedarm. De bril, dien ze draagt, maakt haar holoogig; haar neus is grof en dik en altijd rood, haar bewegingen zijn zoo hoekig als van 'n jongen van zeventien. Ze is geen wonder van schoonheid en dat weet ze zélf wel het best. Dat maakt haar nog stiller en bescheidener dan ze reeds van nature is. Dat doet haar zich steeds op den achtergrond houden, als 'n schuw en verschrikt diertje.

Soms gebeurt het wel eens, dat Francies de benauwenis van haar kamer niet langer kan dragen. Dan speelt ze 'n tragische comédie met zichzelf.

Dan gaat ze zichzelf wijsmaken, dat iemand op haar wacht, iemand, die naar haar verlangt, aan wien ze beloofd heeft te komen. Dan kijkt ze op de klok en zegt overluide tot zichzelf: „Kom Francies, je moet nu weg.” Ze kleedt zich langzaam aan en draait zich voor den spiegel heen en weer. „Francies, je bent 'n leelijke vrouw,” zegt ze tegen haar spiegelbeeld. „Je bent 'n vrouw, waar nooit 'n man naar kijken zal.”

Dan loopt ze op straat. Ze dwingt zichzelf goed uit te kijken naar hem, die op haar wacht. Ze loopt straat in, straat uit. Ze gaat met 'n tram naar 'n vreemde stadswijk, blijft voor winkelatalages staan. Maar nooit is er iemand, die haar met 'n verheugd gezicht tegemoet treedt en blij is haar te zien. Tot eindelijk de verveling, de kilte en de donkere haar weer naar huis drijven. En dan huult ze tot haar mager lichaam schokt van 'n vreemd geluidloos snikken; ze huult tot de slaap haar eindelijk omvat in z'n barmhartigen verdoovenden

greep, om dan den volgenden dag met nog minder moed te beginnen.

Op 'n keer loopt Francies langs de vele verlichte etalages van 'n groot warenhuis. Daar ligt alles wat men maar bedenken kan. Het ligt daar zóó, dat men de begeerte voelt opkomen, het te bezitten. Alles ligt te stralen, te tintelen, te glanzen onder 'n hel en overvloedig licht.

Francies blijft voor 'n bont-etage staan. Daar hangen en liggen bontmantels, de een nog mooier dan de ander. Waspoppen met suiker-zoete gezichten glimlachen tegen de kijkers voor het raam. Zij zijn alle elegant omhang met dure bontmantels en maken voorname g. ieuze gebaartjes. Als men lang naar hen kijkt zou men haast gaan gelooven, dat het leven niets anders is dan één lieve glimlach en er geen leed en tranen bestaan.

De oogen van Francies glijden begeerig over die schoone, behaaglijke mantels. Maar dat zijn geen mantels voor 'n typiste. De kleine, sierlijke prijskaartjes vermelden getallen van f 600.— en f 800.— en nog hooger. Maar in 'n hoekje hangt er ook een van f 100.—. Het is 'n kort manteltje van diep-glanzend zwart bont.

Madge Evans benut haar middagpauze. (M.G.M.)

Francies gaat verder. Ze loopt de breede asphaltstraat uit. Ze komt op 'n stillere gracht. Ze loopt maar. Maar telkens moet ze denken aan dat bontmanteltje van honderd gulden.

Waar denkt ze aan, die typiste? Hoeveel verdient ze wel om aan een bontmanteltje te denken?

Francies is kwaad op zichzelf. Ze is kwaad, omdat het bontmanteltje maar niet uit haar gedachte wil.

Marian Nixon krijgt Sphinx-allures (Fox).

Den volgenden morgen ziet ze eerst goed hoe vaal haar mantel begint te worden. „'n Leelijke vrouw in 'n kalen mantel,” spot ze tegen het bleke, magere meisje in den spiegel.

's Avonds, als ze weer thuis is, bergt ze den mantel diep in de kast. Ze wil verstandig zijn en niet meer aan dat bontmanteltje denken. Maar 'n uur later smijt ze het boek, waarin ze probeert te lezen, nijdig neer, en loopt bijna haastig naar het groote warenhuis in de breede asphaltstraat.

Het hangt er nog. Het etalage-licht legt er diepe metaal-glansen in. Het is toch zoo'n mooi manteltje. Het trekt, het magnetiseert haar. Ze is niet voor het raam weg te krijgen. Ze redeneert in zichzelf: „Je hebt niet veel in het leven, Francies. Je bent 'n arme typiste. Waarom zou je je dat manteltje niet gunnen?” Zoo praat ze en ten slotte staat haar besluit vast. Ze gaat het manteltje koopen. Als ze het heeft, zal ze zich niet meer zoo eenzaam voelen.

* * *

Francies had 'n tientje geleend van 'n collega. Van 'n andere nog vijf gulden en toen had ze met haar eigen geld juist honderd gulden.

Ze telt het geld voor zich uit op tafel: gulden, rijksdaalders en biljetten van tien. Bijna van ieder geldstuk weet ze de geschiedenis; hoe ze die heeft verdiend, wat 'n moeite die heeft gekost om terzijde te leggen. Er zitten tranen aan dat geld, zuchten en ontberingen. Dat geld is haar reserve voor den kwaden dag. Als ze dat geld uitgeeft, heeft ze niets meer. Dan heeft ze zelfs schulden. Het is verklaarbaar, dat ze eenige aarzeling voelt. Maar als ze weer het bleke meisje in den spiegel ziet, staat ze resoluut op en zegt: „Je krijgt je bontmanteltje, stakker.”

Ze staat weer voor de bontetalage en haar begeerte oogen richten zich naar het bekende hoekje. En meteen moet ze zich ergens aan vasthouden. Het manteltje is weg....

Maar het is natuurlijk onzin zich daarover druk te maken. Misschien hebben ze binnen nog wel dozijnen mantels. Ze dringt zich warm en nerveus door het oengepakte publiek naar de lift. Op de tweede etage moet ze zijn.

In de bontafdeeling is het stiller dan beneden. Hier en daar loopt iemand, misschien alleen maar uit nieuwsgierigheid.

In de stands zitten de verkoopsters: wit ge-poederd, geparfumeerd en gepermanent. Ze wachten op 'n cliënt. Ze hopen op 'n cliënt, want: geen cliënt, geen verdiensten.

„Dame, u wenscht....?”

'n Verkoopster, met 'n gezicht als van 'n waspop uit de etalage, schiet op Francies toe.

„Dat bontmanteltje van honderd gulden....” begint Francies wat hikkend.

De verkoopster lacht even haar suikerzoet poppenlache.

„Juist. Neen, dame. Dat hebben we toevallig

niet meer. Maar ik heb wat anders. Iets, dat u keurig zal staan.”

De verkoopster dribbelt even heen en weer en vóór Francies nog wat zeggen kan, heeft ze 'n bontmantel aan. De dame in den spiegel herkent ze bijna niet. Dat is 'n blozende voorname dame. 'n Echte dame. „Dat ben jij nu, Francies,” zegt ze in stilte. Ze draait zich om en om. Wat is zoo'n mantel toch licht, mooi en behaaglijk. De begeerte slaat door haar heen als 'n laaiend vuur. Ze ziet zich zóó al op straat lopen. Ze ziet het gezicht, dat haar zure hospita zal trekken; ze ziet de afgunstige bewondering van haar collega's.

De verkoopster lacht als 'n hemelinge. „O, wat staat die mantel u keurig,” zegt ze en in vervoering wringt ze haar handen ineen.

Maar dan vraagt Francies hoeveel die mantel kost en de teenen in haar schoenen trekken krom bij die vraag.

„O, dat zal u werkelijk meevallen. Die mantel gaat bijna voor niets. Honderdtachtig gulden maar.”

Honderdtachtig gulden....

Francies voelt zich plotseling koud en ziek.

„Zooveel geld heb ik niet,” fluistert ze nalaef en ontdaan.

„O zoo. Ja, dan natuurlijk....” zegt de verkoopster strak en is reeds druk bezig met opbergen.

* * *

Soms ontmoet men mensen, van wie men niet veel begrijpt; mensen, van wie men huilt als men kijkt in hunne oogen. Zij hebben 'n sfeer rondom zich van misdadigheid en duisternis. Men ontmoet zulke mensen gelukkig zeldzaam. Ze verblijven veelal op plaatsen, waar 'n gewoon mensch zich beklemd voelt; op plaatsen, waar de duisternis van hun wezen oplost in de duisternis van de omgeving. Maar soms komen die lichtschuwe vogels wel eens in het licht en wee dan den mensche, die met hen te doen krijgt.

In het warenhuis loopt reeds den heelen avond 'n oudachtig heertje. Hij loopt als iemand, die maar niet uitgekeken kan komen op al die schitterende stands. Hij loopt en slentert, en is verloren in de menigte van kijkers en koopers.

Hij draagt 'n bril, 'n vriendelijk glinsterenden bril met gouden montuur, zooals oude heeren ze gewoonlijk dragen. Hij heeft 'n kort geknipt grijs snorretje. Hij leunt op 'n wandelstok met 'n kostbaren knop.

Maar misschien draagt hij dien bril maar voor de leus, misschien is het snorretje wel kunstig opgeplakt. Misschien is hij heelemaal niet oud.

Toevallig stond hij erbij, toen Francies de bontjas paste, toevallig ook stond hij gelijk met haar in de lift. Francies is ineens in druk gesprek met hem. Hij heeft zoo'n vertrouwelijke manier van doen en grappige manier van praten. Hij praat half voor zichzelf en half tegen Francies en lacht druk om z'n eigen grapjes. Maar ten slotte wordt hij

ernstiger. Hij had toevallig gehoord, wat Francies tegen de verkoopster had moeten zeggen.

„Kind,” zegt hij, „die jas stond je zoo goed.”

Nu is het hoog tijd voor Francies, dat ze doorloopt; dat ze zoo snel mogelijk naar huis gaat. Maar ze praat zoo graag en juist nu heeft ze wel wat afleiding nodig. Hij is zoo'n ongevaarlijk grappig oud heertje en wat hij zegt klinkt zoo goedig en vertrouwelijk.

Hij kan het heele warenhuis wel koopen, vertelt hij openhartig. Hij is zoo rijk, dat hij er bijna geen

raad mee weet. Maar hij heeft plezier van z'n geld. „Kindlief,” zegt hij zacht, „als je eens wist wat voor 'n gelukkige gezichten je maken kan met 'n onnoozele honderd gulden.”

Francies wordt warm, haar handpalmen worden vochtig, haar hart klopt sneller. Het doet haar werkelijk goed om eens met 'n edel mensch te praten.

„Hier,” zegt hij ineens fluisterend en duwt haar twee biljetten van zestig gulden in de hand. „Koop dien mantel en wees gelukkig, kind. Dan ben ik het óók. Welden is het eenigste in de wereld, wat ik nog kan doen en ik zie graag gelukkige gezichten.”

„Maar dat is véél te veel,” zegt Francies verschrokken en verward. „Ik heb zélf al honderd gulden en die mantel kost honderdtachtig.”

De oude heer staat even te peinzen. Maar misschien peinst hij heelemaal niet. Misschien is het maar comédie.

„Ik heb nooit kleiner bij me dan biljetten van zestig,” zegt hij ten slotte verontschuldigend. „Maar ik weet 'n oplossing. Geef mij die honderd gulden, dan krijg jij drie biljetjes. Dan is het precies honderdtachtig gulden en heb jij ook je zin, m'n kind. En ga nu maar gauw dien mooien mantel halen.”

Toen Francies zich had bedacht, dat ze hem niet had bedankt, was hij al tusschen het publiek verdwenen.

* * *

„Dien mantel, welken ik zooveel aanpaste,” zegt Francies met wat trillende stem, „wilt u dien even voor me inpakken. Ik heb me bedacht.”

De verkoopster springt op als zat ze op 'n veerplank. Ze lacht haar zoetsten lach.

„Zeker, dame, zeker.... Of hebt u liever, dat hij thuis bezorgd wordt. U kunt hem ook meteen aandoen, dan zal ik dien u nu draagt even inpakken.”

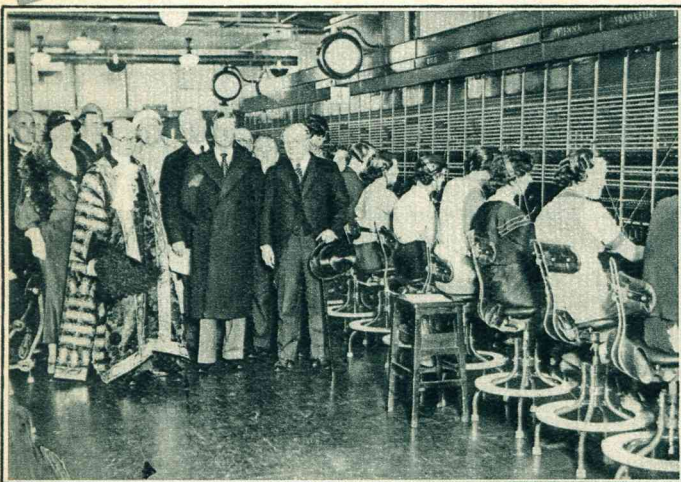
De verkoopster is een en al bedrijvigheid. Den ouden, kalen mantel van Francies pakt ze zóó zorgvuldig in, alsof het de duurste bontmantel is. Ze draagt het pak en den bon zelf naar de cassa en Francies loopt haar met trillende beenen na. 'n Diepe, intense vreugde doorstroomt en verwarmt haar mager, bloedarm lichaam. Het is of ze loopt in 'n wolk van heerlijkheid.

Met trillende handen legt ze de drie biljetten voor de cassière neer. Deze grijpt ze onverschillig op en legt ze in 'n geldbak. Maar dan is het ineens of ze wat aan die biljetten ziet. Ze neemt ze weer op, bewijft ze en bekijkt ze stuk voor stuk tegen het licht. Haar gelaat wordt ernstiger en strakker. De verkoopster, die onderdanig glimlachend was blijven staan, verliest ineens haar lach en kijkt wat opmerkzamer toe. Dan schuift de cassière de biljetten met 'n beslist gebaar weer terug en haar stem is hard en nadrukkelijk, als ze zegt: „Deze biljetten zijn valsche, dame.”

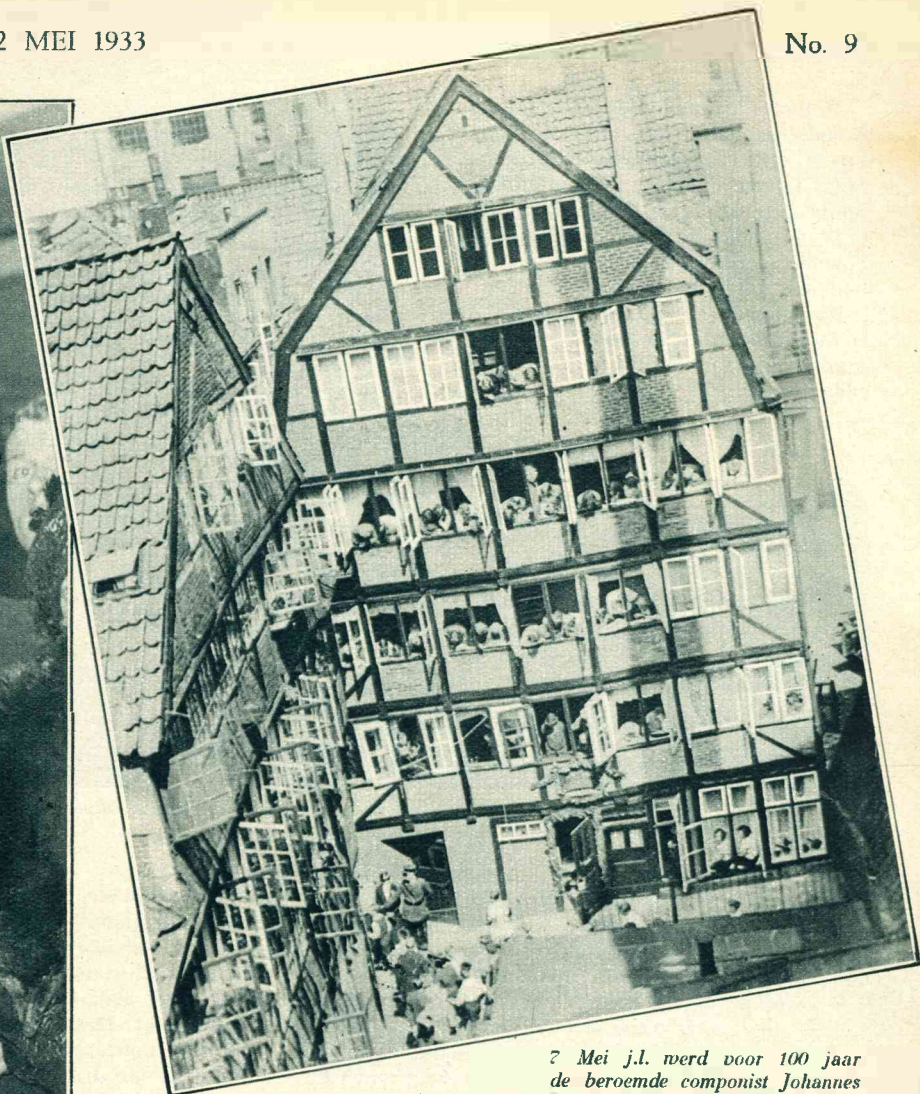
Oud-minister Herriot werd door de Fransche regeering naar Washington gezonden om er besprekingen te voeren met president Roosevelt over de betaling der oorlogsschulden. Aan boord van de Ile de France werd Herriot op zijn thuisreis gehuldigd. Naast hem de beroemde pianist Paderewski, oud-president van Polen.

BUITENLANDSCH ALLERLEI

De Prins van Wales en de Lord Mayor van Londen waren aanwezig bij de ingebruikneming van het nieuwe gebouw van den telefoondienst te Londen.

Een aantal Engelsche gevechtssliegtuigen, die door de regeering van den Arabischen staat Irak zijn besteld. Engelsche vliegerofficieren zullen de machines overbrengen.

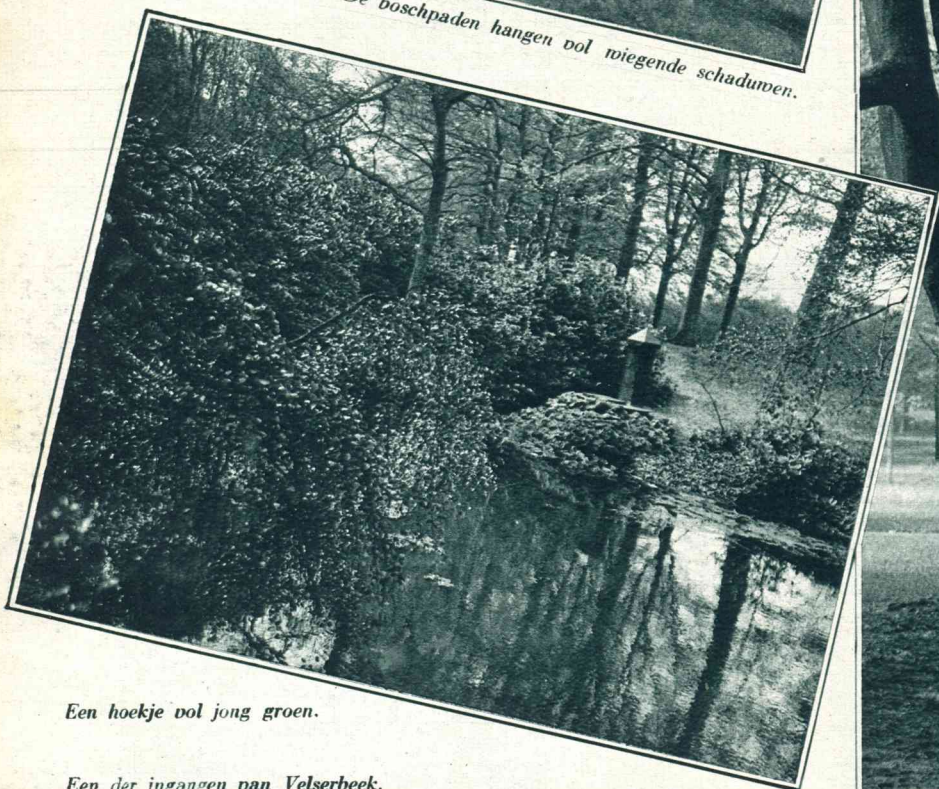

7 Mei j.l. werd voor 100 jaar de beroemde componist Johannes Brahms geboren. In het huis te Hamburg waar Brahms tijdens zijn leven woonde vond een groot herdenkingsfeest plaats

De boschpaden hangen vol wiegende schaduwen.

Een hoekje vol jong groen.

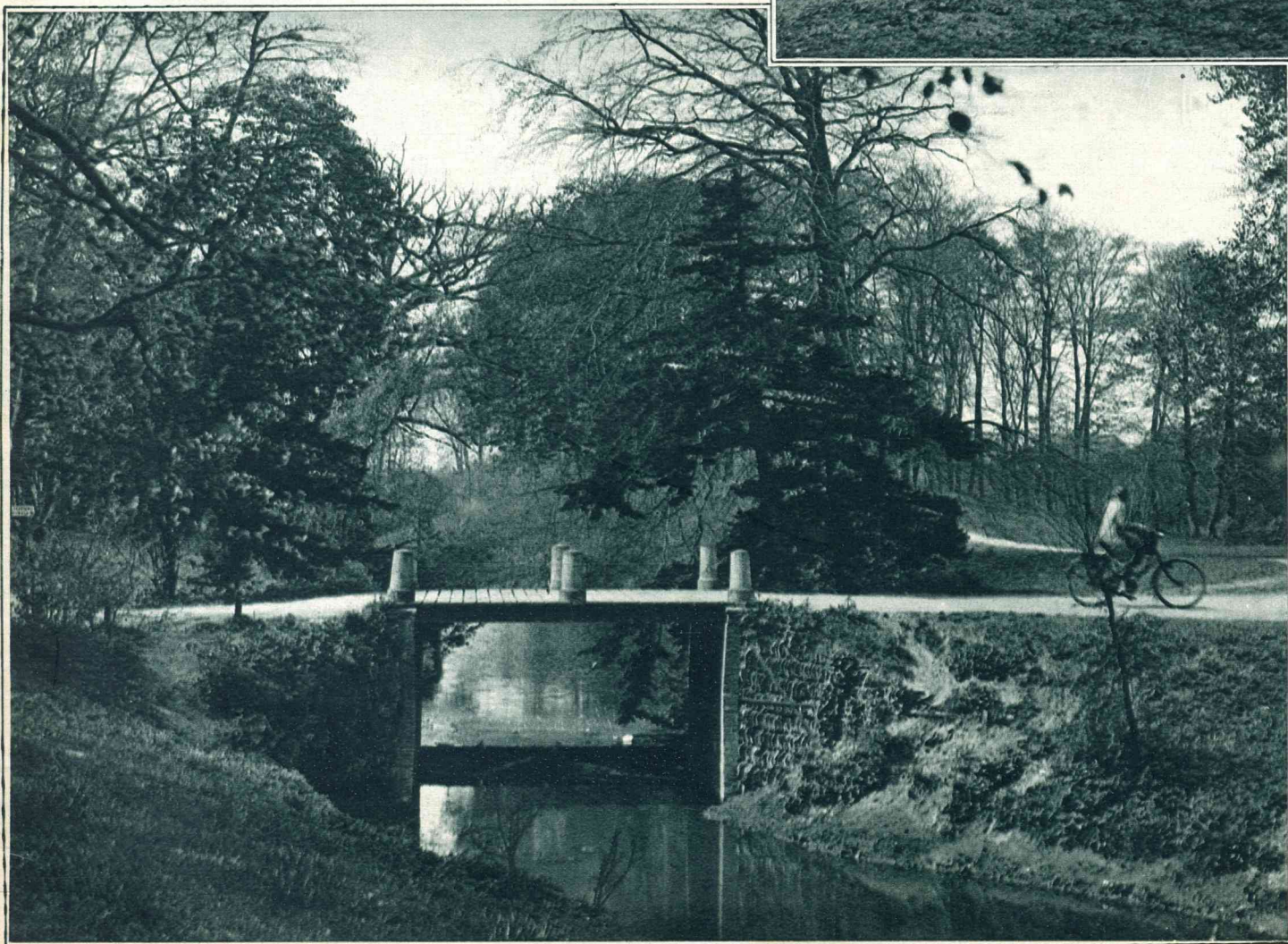
Een der ingangen van Velserbeek.

Reuzen-bijeenkomst.

ZOMER IN HET BOSCH

Het uitgestrekte landgoed „Velserbeek”, dat aan de gemeente Velsen behoort, is een der mooiste natuurparken van Noord-Holland. Vooral in de zomermaanden is het er aangenaam toeven en menig mooi plekje noodt er den wandelaar tot rusten. Nu het warme jaargetijde een aanvang heeft genomen, brengen wij hier eenige mooie foto's van het te weinig gekende Velserbeek.

Kalverstraat-parade